

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

26. september 2018*

Sisukord

I.	Õiguslik raamistik	3
II.	Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus	4
III.	Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus	6
IV.	Apellatsioonimenetluse poolte nõuded	6
V.	Apellatsioonkaebus	7
A.	Esimene väide, et Üldkohtu kontroll oli ebapiisav	7
1.	Esimese väite esimene osa	7
a)	Poolte argumendid	7
b)	Euroopa Kohtu hinnang	8
2.	Esimese väite teine osa	10
a)	Poolte argumendid	10
b)	Euroopa Kohtu hinnang	10
3.	Esimese väite kolmas osa	12
a)	Poolte argumendid	12
b)	Euroopa Kohtu hinnang	12
4.	Esimese väite neljas osa	13
a)	Poolte argumendid	13
b)	Euroopa Kohtu hinnang	14

* Kohtumenetluse keel: inglise.

1) Esimene etteheide	14
2) Teine etteheide	15
5. Esimese väite viies osa	16
a) Poolte argumendid	16
b) Euroopa Kohtu hinnang	16
6. Järeldus esimese väite kohta	17
B. Teine väide, mille kohaselt on ELTL artiklit 101 kohaldatud vääralt	17
1. Teise väite esimene osa	17
a) Poolte argumendid	17
b) Euroopa Kohtu hinnang	18
2. Teise väite teine osa	20
a) Poolte argumendid	20
b) Euroopa Kohtu hinnang	20
3. Teise väite kolmas osa	22
a) Poolte argumendid	22
b) Euroopa Kohtu hinnang	22
C. Kolmas väide, mis käsitleb apellandile määratud trahvi, ning esimese väite esimene osa, mis puudutab täieliku pädevuse rikkumist	23
1. Poolte argumendid	23
2. Euroopa Kohtu hinnang	25
VI. Vaidlustatud kohtuotsuse osaline tühistamine	27
VII. Vaidlus esimeses kohtuastmes	28
VIII. Kohtukulud	28

Apellatsioonkaebus – Keelatud kokkulepped – Kiipkaardi kiipide Euroopa turg –
Kahepoolsete kontaktide võrgustik – Tundliku äriteabe vahetamine – Tõendite autentsuse
vaidlustamine – Kaitseõigused – „Eesmärgil põhinev“ konkurentsipiirang – Üks ja vältav rikkumine –
Kohtulik kontroll – Täielik pädevus – Ulatus – Trahvisumma arvutamine

Kohtuasjas C-99/17 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 24. veebruaril 2017 esitatud apellatsioonkaebus,

Infineon Technologies AG, asukoht Neubiberg (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwalt* M. Dreher, *Rechtsanwalt* T. Lübbig ja *Rechtsanwalt* M. Klusmann,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Biolan, A. Dawes ja J. Norris-Usher,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president T. von Danwitz, kohtunikud C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (ettekandja) ja C. Lycourgos,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikku menetlust ja 28. veebruari 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 12. aprilli 2018. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Infineon Technologies AG palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 15. detsembri 2016. aasta otsus Infineon Technologies vs. komisjon (T-758/14, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2016:737), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi, milles ta palus esimese võimalusena tühistada komisjoni 3. septembri 2014. aasta otsus C(2014) 6250 final ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohaldamise menetluse kohta (juhtum AT.39574 – Kiipkaardi kiibid) (edaspidi „vaidlusalune otsus“) ning teise võimalusena vähendada talle määratud trahvi suurust.

I. Õiguslik raamistik

- 2 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (ELT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 23 lõigetes 2 ja 3 on ette nähtud:

„2. Komisjon võib oma otsusega määrata ettevõtjatele ja ettevõtjate ühendustele trahve, kui need tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu:

a) rikuvad [ELTL] artiklit [101] või [102]; või

[...]

3. Trahvisumma määramisel võetakse arvesse nii rikkumise raskust kui ka kestust.“

3 Määruse artiklis 31 on sätestatud:

„Euroopa Kohtul on täielik pädevus läbi vaadata otsused, millega komisjon on määranud trahvid või karistusmaksed. Euroopa Kohus võib määratud trahvi või karistusmaks tühistada, seda vähendada või suurendada.“

4 Trahvide arvutamise kohta on suuniste määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 punkti a kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (ELT 2006, C 210, lk 2; edaspidi „2006. aasta suunised“) punktides 20–23 märgitud:

„20. Raskust hinnatakse iga üksikjuhtumi ja iga rikkumise liigi puhul eraldi, võttes arvesse kõiki olulisi asjaolusid.

21. Üldiselt määratakse osakaal maksimaalselt 30% müügiväärtusest.

22. Otsustamaks, kas konkreetse juhtumi puhul kasutatav osakaal müügiväärtusest peaks olema astmestiku kõrgemal või madalamal tasemel, võtab komisjon arvesse teatava hulga tegureid, nagu rikkumise laad, kõikide rikkumises osalevate ettevõtjate turuosa kokku, rikkumise geograafiline ulatus ja asjaolu, kas rikkumine ka toime pandi.

23. Hindade määramise, turu jagamise ja tootmise piiramise horisontaalkokkulepped, [...] mis on üldjuhul salajased, on juba oma olemuselt kõige tõsisemad konkurentsipiirangud. Konkurentsipoliitika seisukohast karistatakse selle eest karmilt. Seepärast on nimetatud rikkumiste puhul kasutatav osakaal üldjuhul astmestiku kõrgemal tasemel.“

II. Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

5 Vaidluse taust ja vaidlusaluse otsuse olulised elemendid, nagu need nähtuvad vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–40, võib käesoleva kohtuasja tarbeks kokku võtta järgmiselt.

6 Renesas Technology Corp. ja tema tüdrettevõtjad (edaspidi „Renesas“) teavitasid 22. aprillil 2008 komisjoni keelatud kokkulepetest kiipkaardi kiipide sektoris ning taotlesid vastavalt komisjoni teatisele, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (ELT 2006, C 298, lk 17; edaspidi „koostööteatis“), kaitset trahvide eest. Pärast seda, kui komisjon oli läbi viinud ette teatamata kontrollid mitme selles sektoris tegutseva äriühingu ruumides ja esitanud neile teabenõudeid, algatas ta 28. märtsil 2011 esiteks Koninklijke Philips NV ja Philips France SASi (edaspidi koos „Philips“), teiseks Renesase ning kolmandaks Samsung Electronics Co. Ltd ja Samsung Semiconductor Europe GmbH (edaspidi koos „Samsung“) suhtes määruse nr 1/2003 artikli 11 lõike 6 alusel menetluse.

7 Komisjon alustas aprillis 2011 Renesase, Samsungi ja Philipsiga läbirääkimisi, et sõlmida kokkulepe komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb [ELTL] artiklite [101] ja [102] kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT 2004, L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81), artikli 10a tähenduses. Läbirääkimised peatati oktoobris 2012.

8 Komisjon saatis 18. aprillil 2013 Renesasele, Hitachi Ltd-le, Mitsubishi Electric Corp-ile, Samsungile, apellandile ja Philipsile vastuväiteteatise. Vastuväiteteatise kohta esitatud märkustes vaidlustasid apellant ja Philips Samsungi poolt pärast kokkuleppemenetlust esitatud teatud dokumentide autentsuse. Samsung vastas nendele märkustele ja esitas komisjonile veel dokumente. Nende dokumentide autentsust käsitleti ka kahes asjaolude kirjelduses, mille komisjon 9. oktoobril 2013 ja 25. juulil 2014 vastu võttis.

9 Äraakuulamine toimus 20. novembril 2013.

- 10 Komisjon võttis 3. septembril 2014 vastu vaidlusaluse otsuse.
- 11 Otsuses tuvastas komisjon, et neli ettevõtjat, nimelt apellant, Philips, Renesas ja Samsung osalesid ühes ja vältavas ELTL artikli 101 lõike 1 ja Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (EÜT 1994, L 1, lk 3; ELT eriväljaanne 11/52, lk 3) (edaspidi „EMP leping“) artikli 53 rikkumises kiipkaardi kiipide sektoris, mis hõlmas 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonda (EMP) (edaspidi „asjaomane rikkumine“). Rikkumine, mis vältas 24. septembrist 2003 kuni 8. septembrini 2005, puudutas kiipkaardi kiipe.
- 12 Kiipkaardi kiipide turg koosnes kahest segmendist ehk peamiselt mobiiltelefonides kasutatavate SIM-kaartide kiipide (edaspidi „SIM-kiibid“) segmendist ning panganduses, turvaotstarbel ja isiku tuvastamiseks kasutatavate muude kui SIM-kaartide kiipide (edaspidi „muud kui SIM-kiibid“) segmendist. Asjaomase rikkumise ajal iseloomustasid seda turgu pidev hinnalangus, kiipkaartide tootjate peamiste klientide avaldatav hinnasurve, pakkumise ja nõudluse tasakaalu puudumine, mis tulenes nõudluse suurenemisest ja tehnoloogia püsivalt kiirest arengust, ning klientidega lepingute üle peetavate läbirääkimiste struktuur.
- 13 Komisjon leidis asjaomase rikkumise peamisi omadusi arvestades, et keelatud kokkulepped, mille eest karistus määrati, põhinesid selliste kahepoolsete kontaktide kogumil, mis 2003. ja 2004. aastal toimusid vaidlusaluse otsuse adressaatide vahel igal nädalal. Komisjoni hinnangul kooskõlastasid rikkumises osalenud oma hinnapoliitikat kiipkaardi kiipide valdkonnas kontaktide abil, mis puudutasid hindade kindlaksmääramist, eelkõige peamistele klientidele pakutavate erihindade, miinimumhindade ja soovituslike hindade osas, arvamuste vahetamist hinnamuutuste kohta järgmisel poolaastal ja hindade kindlaksmääramisega seotud tulevikuplaane, aga ka tootmisvõimsust ja selle kasutamist, tulevast tegevust turul ning ühiste klientidega lepingute üle peetavaid läbirääkimisi. Vaidlusaluse otsuse tabelis nr 4 loetletud salajaste kontaktide ajakava järgis majandustsükli ajakava. Komisjon tuvastas nende kahepoolsete kontaktide vahel seosed nii nende eseme kui ka nende kuupäevade tõttu. Kahepoolsete kontaktide raames mainisid ettevõtjad mõnikord avalikult teiste kahepoolsete kontaktide asetleidmist asjaomases rikkumises osalenute vahel ja edastasid kogutud teavet konkurentidele.
- 14 Komisjon kvalifitseeris asjaomase rikkumise üheks ja vältavaks rikkumiseks. Salajased kontaktid olid tema hinnangul nimelt omavahel seotud ja üksteist täiendavad. Nende vastastikuse mõjuga aitasid need kaasa kõikide konkurentsi kahjustavate tagajärgede saavutamisele ühtse eesmärgiga tervikplaanis. Komisjoni sõnul olid Samsung, Renesas ja Philips teadlikud rikkumisest tervikuna. Seevastu apellanti pidas ta rikkumise eest vastutavaks üksnes ulatuses, milles ta osales salajases tegevuses Samsungi ja Renesasega, kuna puudusid tõendid tema kontaktide kohta Philipsiga või tema subjektiivse arusaama kohta, et ta osaleb kogu asjaomases rikkumises.
- 15 Lõpuks leidis komisjon, et asjaomaste ettevõtjate tegevuse eesmärk oli konkurentsi piiramine Euroopa Liidus ning sellel oli märkimisväärne mõju liikmesriikide ja EMP lepingu osaliste vahelisele kaubandusele.
- 16 Määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 ja 2006. aasta suuniste kohaselt määratavate trahvide arvutamise kontekstis täpsustas komisjon, et asjaomane rikkumine pandi toime tahtlikult. Trahvi põhisumma arvutamisel võttis komisjon aluseks aastase müügiväärtuse näitaja, mis põhines ettevõtjate poolt asjaomases rikkumises aktiivselt osalemise kuude jooksul müüdnud selliste toodete tegelikul väärtusel, mis olid keelatud kokkuleppega hõlmatud. Komisjon kohaldas asjaomase rikkumise suhtes raskuskoefitsienti 16%. Rikkumise kestusena võttis ta arvesse Philipsi puhul 11 kuud ja 14 päeva, apellandi puhul 18 kuud ja 7 päeva, Renesase puhul 23 kuud ja 2 päeva ning Samsungi puhul 23 kuud ja 15 päeva. Lisasumma arvutas ta koefitsiendi alusel 16% müügiväärtusest.
- 17 Kergendavate asjaolude tõttu vähendas komisjon apellandi trahvisummat 20% põhjusel, et viimane vastutas asjaomase rikkumise eest üksnes niivõrd, kui võrd ta osales salajastes kokkulepetes Samsungi ja Renesasega, aga mitte Philipsiga. Koostööteatise alusel andis komisjon Renesasele kaitse trahvide eest ja vähendas Samsungi trahvisummat 30%.

- 18 Vaidlusaluse otsuse artiklis 1 tuvastas komisjon, et järgmised ettevõtjad osalesid ühes ja vältavas ELTL artikli 101 lõike 1 ja EMP lepingu artikli 53 rikkumises kiipkaardi kiipide sektoris, mis hõlmas EMPd:
- apellant 24. septembrist 2003 kuni 31. märtsini 2005 „kooskõlastamise tõttu Samsungi ja Renesasega“ (artikli 1 punkt a);
 - Philips 26. septembrist 2003 kuni 9. septembrini 2004 (artikli 1 punkt b);
 - Renesas 7. oktoobrist 2003 kuni 8. septembrini 2005 (artikli 1 punkt c), ja
 - Samsung 24. septembrist 2003 kuni 8. septembrini 2005 (artikli 1 punkt d).
- 19 Otsuse artiklis 2 määras komisjon trahvid summas 82 784 000 eurot apellandile (artikli 2 punkt a), 20 148 000 eurot Philipsile (artikli 2 punkt b), 0 eurot Renesasele (artikli 2 punkt c) ja 35 116 000 eurot Samsungile (artikli 2 punkt d).

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 20 Apellant esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 13. novembril 2014 ning milles ta palus esimese võimalusena tühistada vaidlusalune otsus teda puudutavas osas ja teise võimalusena vähendada talle määratud trahvi suurus.
- 21 Apellant põhjendas oma hagi kuue väitega. Esimesed kaks väidet puudutasid kaitseõiguste ja hea halduse põhimõtte järgimist. Kolmas väide käsitles ELTL artikli 101 lõike 1 rikkumist. Neljas väide, mis oli esitatud täiendava võimalusena, käsitles ühe ja vältava rikkumise mõiste ebaõiget kohaldamist. Viies ja kuues väide puudutasid trahvi.
- 22 Vaidlustatud kohtuotsusega lükkas Üldkohus need väited tagasi ja jättis apellandi hagi seetõttu täielikult rahuldamata.

IV. Apellatsioonimenetluse poolte nõuded

- 23 Apellatsioonkaebuses palub apellant Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - tühistada vaidlusalune otsus teda puudutavas osas;
 - teise võimalusena vähendada talle vaidlusaluses otsuses määratud 82 874 000 euro suurust trahvi proportsionaalse summani;
 - teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule uueks arutamiseks, ja
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 24 Komisjon palub Euroopa Kohtul:
- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;
 - teise võimalusena jätta rahuldamata apellandile määratud trahvi vähendamise nõue ja
 - mõista kohtukulud välja apellandilt.

V. Apellatsioonkaebus

25 Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust kolme väitega.

A. Esimene väide, et Üldkohtu kontroll oli ebapiisav

26 Apellandi esimene väide jaguneb viieks osaks.

1. Esimese väite esimene osa

a) Poolte argumendid

- 27 Esimese väite esimeses osas, mis puudutab eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punkti 160, heidab apellant Üldkohtule ette, et 11-st komisjoni tuvastatud väidetavalt ebaseaduslikust kontaktist, mis leidsid aset apellandi ja Samsungi või Renesase vahel, analüüsis Üldkohus ainult viit, kuigi apellant esitas vastuväited kõigi nende kontaktide kohta. Niisugune vaidlusaluse otsuse ebatäielik ja valikuline kohtulik kontroll on vastuolus ETLT artikliga 263 ja tõi kaasa trahvi suuruse ebapiisava kontrollimise. Apellant on seisukohal, et vaidlustatud kontaktidest ühele või teisele komisjoni poolt antud hinnangute ebaseaduslikkus pidi kaasa tooma nende vastavate järelduste tühistamise, mille komisjon vaidlusaluses otsuses esitas.
- 28 Üldkohus eiras ka Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 36 ette nähtud põhjendamiskohustust. Täpsemalt ei esitanud ta piisavaid põhjendusi lähenemisviisi kohta, mida ta kasutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 160, ega selle kohta, miks ta valis kontrollimiseks just need viis kontakti.
- 29 Niisugune valikuline kontroll ei võimaldanud Üldkohtul väidetava rikkumise raskust täielikult hinnata ja määratud trahvi suurust kontrollida. Üldkohus vastas ebapiisavalt apellandi argumentidele trahvi kohta, nagu nähtub apellatsioonkaebuses esitatud kolmandast väitest. Eriti kuna apellandi osalemine rikkumises piirdus viie kontaktiga, mille toimumine oli tõendatud, ei võinud Üldkohus jõusse jätta sellise suurusega trahvi, nagu komisjon oli talle määranud.
- 30 Mis puudutab kontrollimata jäetud kontakte, siis piirdus Üldkohus eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 153 viitega komisjoni järeldustele, ilma et ta oleks neid kontrollinud, nagu ta seda oleks pidanud tegema.
- 31 Üldkohtu poolt läbi viidud valikuline kontroll on vastuoluline ja kokkusobimatu vaidlustatud kohtuotsuse punktides 136, 137 ja 211 antud hinnangutega. Valikulise kontrolliga moonutas Üldkohus selle rikkumise tunnuseid, mida komisjon väidab olevat toime pandud, kuna Üldkohtu analüüsitud kontaktid olid ebapiisavad, et tõendada, et apellandi puhul on tuvastatud üks ja vältav rikkumine.
- 32 Kuna Üldkohus ei kinnitanud komisjoni tuvastatud ülejäänud kontaktide toimumist ja eelkõige kuna ta ei analüüsinud apellandi ja Renesase vahel 2003. aastal toimunud väidetavaid kontakte, mida on mainitud vaidlusaluse otsuse põhjenduses 160, ei olnud Üldkohtul mingit alust tuvastada, et Samsungi ja apellandi vahel peeti nimetatud aastal ebaseaduslikke koosolekuid. Apellandi sõnul ei olnud Üldkohtul seega peale nende, millele apellant vastu vaidleb, ühtegi tõendit apellandi ja Samsungi vahel 2003. aastal väidetavalt olnud kontaktide toimumise ja sisu kohta.
- 33 Apellant täpsustab, et valikuline kontroll mõjutab tema õiguslikku olukorda, kuna see võimaldab kolmandatel isikutel esitada talle põhjendamatu nõudeid, näiteks kahju hüvitamise nõudeid.
- 34 Komisjon vaidleb kõigile neile argumentidele vastu.

- 35 Ta märgib, et apellant ei ole vastu vaieldnud vaidlusaluse otsuse põhjendustes 38–41, 68, 76, 77, 246 ja 297 sisalduvale järeldusele, mille kohaselt kiipkaardi kiipide hinnad määrati üldjuhul kindlaks aastapõhiselt. Komisjoni hinnangul võis Üldkohus seega piirduda kontrollimisega, et apellant osales ajavahemikus 2003–2005 vähemalt ühes konkurentsivastases kontaktis aastas. Nimelt piisab, kui konkurentsivastaste kontaktide majanduslike tagajärgede mõju jätkub ka pärast nende toimumise kuupäeva.
- 36 Neil asjaoludel ei olnud Üldkohus kohustatud põhjendama, miks ta valis analüüsimiseks just need viis kontakti, ega seda, miks ta ei analüüsinud apellandi osalemist ülejäänud kuues kontaktis.
- 37 Üldkohtul ei olnud rikkumise raskuse ja trahvi suurusega seotud argumentide hindamiseks takistusi. Täpsemalt ei mõjuta nende kontaktide arv, milles apellant osales, rikkumise raskuse hindamist ega võimalust kohaldada 16% suurust raskusemäära.
- 38 Üldkohtul ei olnud takistusi ka apellandi ühes ja vältavas rikkumises osalemist puudutavate argumentide analüüsimiseks, kuna viimane osales igal aastal vähemalt ühes kontaktis ja need kontaktid olid osa tervikplaanist. Üldkohtul oli ka võimalik hinnata õigesti argumente, mis puudutavad Samsungiga 24. septembril ja 3. novembril 2003 toimunud kontaktide konkurentsivastast laadi, kuna Renesase esitatud tõendid olid vaid üks põhjus teiste hulgas, mille tõttu Üldkohus nõustus komisjoni järeldustega Samsungi usaldusväarsuse kohta tunnistajana ja teabe vahetamise kohta kõnealuste kontaktide käigus.
- 39 Apellandi argument vaidlusaluse otsuse täieliku tühistamise kohta on Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõike 2 kohaselt vastuvõetamatu.
- 40 Vaidlustatud kohtuotsuse punkti 153 käsitlev argument on edutu, kuna Üldkohus ei teinud mingeid järeldusi viitest ülejäänud üheksale konkurentsivastasele kontaktile peale 3. novembri ja 27. novembri 2003. aasta kontakti.
- 41 Apellandi suhtes saab hüvitisnõudeid esitada mitte Üldkohtu kasutatud lähenemisviisi tõttu, vaid aastatel 2003–2005 igal aastal vähemalt ühes konkurentsivastases kontaktis osalemise tõttu.
- 42 Mis puudutab apellandi argumenti vaidlustatud kohtuotsuse punktide 136 ja 137 kohta, siis ajab apellant segi kaks erinevat mõistet ehk nende konkurentsivastaste kontaktide arvu tõendamine, milles apellant osales, ja kontaktide konkurentsivastase laadi tõendamine.

b) Euroopa Kohtu hinnang

- 43 Kõigepealt tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punkt 160 käsitleb hinnangut, mille Üldkohus andis tema menetluses apellandi esitatud kolmanda väite kolmandale osale, mis puudutas tõendite puudumist ELTL artikli 101 toimepanemise kohta. Nimetatud punkt on sõnastatud järgmiselt:

„[...] apellant ei vaidle vastu komisjoni hinnangule, mille kohaselt hinnad määrati üldjuhul kindlaks aastapõhiselt, nagu nähtub ka aruteludest, milles apellant osales. Neil asjaoludel piisab, kui aastate 2003–2005 suhtes analüüsida, kas apellant osales igal aastal neist kolmest ühel või olenevalt olukorrast kahel konkurentsivastasel arutelul Samsungi või Renesasega, et järeldada, kas ELTL artikli 101 rikkumine on toime pandud või mitte. Neil asjaoludel peab Üldkohus otstarbekaks analüüsida kõigepealt apellandi ja Samsungi või Renesase vahelist viit kontakti ehk suhtlemist 24. septembril 2003 (esimene kontakt), 3. novembril 2003 (teine kontakt), 18. märtsil 2004 (kuues kontakt), 1.–8. juunini 2004 (seitsmes kontakt) ja 31. märtsil 2005 (11. kontakt), millest esimene ja viimane tähistavad komisjoni hinnangul vastavalt apellandi asjaomases rikkumises osalemise algust ja lõppu. Seega üksnes juhul, kui need viis kontakti ei võimalda tuvastada asjaomase rikkumise toimepanemist, analüüsib

Üldkohus, kas ülejäänud kontaktid nagu 17. novembri 2003. aasta kontakt, mille kohta apellant väitis oma menetlusdokumentides ja kohtuistungil, et need ei olnud ebaseaduslikud, aitavad rikkumise tuvastamisele kaasa või mitte.“

- 44 Olles analüüsinud apellandi argumente nimetatud viie kontakti kohta, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 207, et komisjon ei eksinud, kui ta asus seisukohale, et apellant osales ajavahemikus 24. septembrist 2003 kuni 31. märtsini 2005 Samsungi ja Renesasega konkurentsivastastel aruteludel.
- 45 Üldkohus ei analüüsinud seevastu argumente, millega apellant vaidles vastu komisjoni järeldustele ülejäänud kuue kahepoolse kontakti kohta, mida apellandi puhul oli vaidlusaluses otsuses arvesse võetud.
- 46 Apellant ei nõustu Üldkohtu sellise lähenemisviisiga sisuliselt põhjendusel, et see on vastuolus täieliku kohtuliku kontrolli nõuetega nii seaduslikkuse kontrollimisel kui ka trahvi suuruse kontrollimisel.
- 47 Sellega seoses väärrib märkimist, et ERTL artiklite 101 ja 102 kohaldamise menetlusi käsitlevate komisjoni otsuste kohtuliku kontrolli süsteem seisneb institutsioonide õigusaktide seaduslikkuse kontrollis, mis on ette nähtud ERTL artiklis 263 ja mida ERTL artikli 261 alusel on hagejate taotlusel võimalik täiendada täieliku pädevusega, mida Üldkohus teostab kõnealuses valdkonnas komisjoni poolt määratud karistuste suhtes (21. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus Galp Energía España jt vs. komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 71).
- 48 Tuleb meeles pidada, et ERTL artiklis 263 ette nähtud seaduslikkuse kontrolli ulatus hõlmab ERTL artiklite 101 ja 102 kohaldamise menetlusi käsitlevate komisjoni otsuste kõiki elemente, mille põhjaliku kontrollimise Üldkohus tagab nii õiguslikust kui ka faktilisest aspektist lähtuvalt hageja esitatud väidetest ja võttes arvesse kõiki viimase esitatud asjakohaseid tõendeid (vt selle kohta 21. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus Galp Energía España jt vs. komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 72 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 49 Käesoleval juhul soovis apellant nimelt, et kontrollitaks selle järelduse seaduslikkust, mille komisjon tegi tema osalemise kohta ühes ja vältavas rikkumises ajavahemikus 24. septembrist 2003 kuni 31. märtsini 2005.
- 50 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 43, põhjendas Üldkohus seda, miks tema kontroll piirdus viiega 11-st kahepoolsest kontaktist, asjaoluga – mida apellant ei eitanud –, et hindade üle peeti läbirääkimisi üldjuhul aastapõhiselt. Selle kohta on oluline lisada, et nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 115 ja 116, ei ole apellant apellatsioonimenetluse staadiumis esitanud ühtegi vastuvõetavat argumenti, mis võiks selle põhjenduse ümber lükata.
- 51 Seega esiteks selgitas Üldkohus õiguslikult piisavalt põhjusi, miks ta kontrollis üksnes piiratud arvu neist kontaktidest, mida apellant eitas.
- 52 Teiseks tuleb asuda seisukohale, et komisjoni selle seisukoha õiguspärasuse kinnitamiseks, mille kohaselt apellant osales asjaomases rikkumises, võis Üldkohus piirduda komisjoni nende hinnangute kontrollimisega, mis käsitlesid mitte ainult esimest ja viimast salajast kontakti, vaid ka üht või kaht kontakti iga osalemisaasta kohta.
- 53 Teatud kestusega rikkumise korral ei ole keelatud kokkuleppe olemasolu seisukohast nimelt tähtsust sellel, et kokkuleppe ilmingud tekivad erinevatel ajavahemikel, mille vahele võivad jääda pikemad või lühemad ajavahemikud, kui selle rikkumise moodustavatel erinevatel tegudel on üksainus eesmärk ning need kuuluvad ühe ja vältava rikkumise koosseisu (21. septembri 2006. aasta kohtuotsus Technische Unie vs. komisjon, C-113/04 P, EU:C:2006:593, punkt 169).

- 54 Lisaks ei ole väljakujunenud kohtupraktika kohaselt asjaolul, et ettevõtja ei osalenud keelatud kokkuleppe kõigis osades või et tal oli väike roll nendes osades, milles ta osales, tähtsust selle tuvastamisel, kas ta on rikkumise toime pannud, kuna neid asjaolusid tuleb arvesse võtta üksnes rikkumise raskuse hindamisel ja vajaduse korral trahvi suuruse kindlaksmääramisel (6. detsembri 2012. aasta kohtuotsus komisjon vs. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 55 Seega tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata niivõrd, kuivõrd see puudutab ELTL artikli 263 ja põhjendamiskohustuse rikkumist.
- 56 Kuivõrd, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 46, esimese väite esimene osa käsitleb ka Üldkohtu täieliku pädevuse rikkumist ja puudutab seetõttu asjaolusid, mida analüüsitakse kolmanda väite raames, käsitletakse sellega seoses esitatud argumente koos kolmanda väitega.

2. Esimese väite teine osa

a) Poolte argumendid

- 57 Esimese väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta pani vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118 apellandile ebaõigesti kohustuse tõendada, et Samsungi 3. novembri 2003. aasta ettevõttesisene e-kiri (edaspidi „3. novembri 2003. aasta e-kiri“) ei ole autentne. Kuna komisjon, kelle lasub rikkumise tõendamise kohustus, ei tõendanud selle e-kirja autentsust vastavalt hea halduse põhimõttele ja arvestades apellandi väljendatud tõsiseid kahtlusi, oleks see tõend ja muud Samsungi esitatud tõendid tulnud tunnistada lubamatuks.
- 58 Üldkohus tegi ka ilmseid vigu ja rikkus kaitseõigusi, kui ta asus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 74 seisukohale, et apellandi esitatud informaatikaeksperdi arvamuses ei järeldatud, et nimetatud e-kiri ei ole autentne.
- 59 Kinnitades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118, et apellant ei ole esitanud argumente, mis tõendaksid vajadust sõltumatu eksperdiarvamuse järele, rikkus Üldkohus lisaks kaitseõigusi ja õigust õiglasele menetlusele. Tuginedes Prantsuse konkurentsiasutuse otsusele, leiab apellant, et arvestades tema esitatud seisukohti ja Samsungi seisukohti, oli komisjon kohustatud määrama sõltumatu eksperdi asjaomase e-kirja autentsuse hindamiseks. See kohustus kehtib veel enam menetlustes, mis puudutavad keelatud kokkuleppeid, kuna need menetlused on karistusõiguslikku laadi. Komisjoni teadushinnangud ei saa välistada igasugust kahtlust esitatud tõendite autentsuse suhtes.
- 60 Niisugustele tõenditele tuginedes hindas Üldkohus asjaomase rikkumise kestust ja ulatust vääralt. Kui ei oleks olnud Samsungi esitatud tõendeid, mis oleks tulnud tunnistada lubamatuks, ei oleks komisjon saanud tõendada ei apellandi poolt rikkumise toimepanemist 2003. aastal ega tema osalemist ühes ja vältavas rikkumises. Täpsemalt vaidlustab apellant vaidlustatud kohtuotsuse punktid 143 ja 144 ning selle kohtuotsuse punktis 150 sisalduva viite samast ajast pärinevatele tõenditele ja Renesase esitatud tõenditele, kuna neid Üldkohus ei analüüsinud.
- 61 Komisjon vaidleb vastu kõigi nende argumentide põhjendatusele.

b) Euroopa Kohtu hinnang

- 62 Kõigepealt tuleb märkida, et Üldkohtu tuvastatud faktidest nähtub, et komisjon kasutas 3. novembri 2003. aasta e-kirja, mille Samsung esitas pärast kokkuleppe sõlmimise üle peetud läbirääkimiste peatamist, apellandi ja Samsungi vahel samal päeval toimunud konkurentsivastase kontakti tõendamiseks. Apellant vaidlustas selle e-kirja autentsuse komisjoni menetluses ja esitas

eksperdiarvamuse oma seisukohtades faktiliste asjaolude teise ülevaate kohta, mille lisana talle nimetatud e-kiri edastati. Korraldamata sõltumatut teaduslikku ekspertiisi, lükkas komisjon apellandi kahtlused tagasi omaenda teadushinnangute põhjal, mille ta sama e-kirja autentsusele andis.

- 63 Esimese väite käesolevas osas ei nõustu apellant sellega, et Üldkohus lükkas tagasi argumendi, et komisjon ei kasutanud 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuses veendumiseks sõltumatut ekspertiisi. Selle kohta leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118, et komisjonil on teatud hindamisruum selle üle otsustamisel, milliseid täiendavaid meetmeid tuleb võtta, ja et käesoleval juhul ei tõendanud apellant, et niisugune ekspertiis oli tingimata vajalik.
- 64 Apellant leiab, et nii toimides pani Üldkohus talle kohustuse tõendada, et 3. novembri 2003. aasta e-kiri ei ole autentne, ning rikkus vaidlustatud kohtuotsuses seega õigusnormi.
- 65 Sellega seoses väärrib märkimist, et liidu õiguses prevaleerib tõendite vaba hindamise põhimõte, millest tuleneb ühest küljest, et kui tõend on saadud seaduslikult, ei saa selle lubatavust Üldkohtus vaidlustada, ja teisest küljest, et ainus asjakohane kriteerium seaduslikult saadud tõendite tõendusliku jõu hindamisel on nende usaldusväärsus (19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Siemens jt vs. komisjon, C-239/11 P, C-489/11 P ja C-498/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:866, punkt 128 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 66 Kui komisjon tugineb tõenditele, mis on üldjuhul rikkumise toimepanemise tõendamiseks piisavad, ei saa ettevõtja piirduda viitega võimalusele, et esineda võis asjaolu, mis võib mõjutada nende tõendite tõenduslikku jõudu, selleks et komisjonil tekiks kohustus tõendada, et see asjaolu ei saanud tõendite tõenduslikku jõudu mõjutada. Vastupidi, välja arvatud juhul, kui asjaomane ettevõtja ei saa seda tõendit esitada komisjoni enda tegevuse tõttu, peab see ettevõtja õiguslikult piisavalt tõendama esiteks, et tema viidatud asjaolu esines, ja teiseks, et see asjaolu seab kahtluse alla nende tõendite tõendusliku jõu, millele tugineb komisjon (22. novembri 2012. aasta kohtuotsus E.ON Energie vs. komisjon, C-89/11 P, EU:C:2012:738, punkt 76).
- 67 Need kaalutlused on ülekantavad olukorrale, kus – nagu käesoleval juhul – apellant vaidlustab mitte tõendi usaldusväärset, vaid autentsust.
- 68 Käesolevas asjas nähtub nii vaidlusaluse otsuse põhjendustest 164–174 kui ka vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 65, 74, 82 ja 182, et vaidlusaluses otsuses vastas komisjon üksikasjalikult kahtlustele, mida apellant väljendas 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse suhtes, ning lükkas need sisuliselt tagasi. Neil asjaoludel oli apellandi ülesanne Üldkohtus tõendada, et komisjoni vastuses esinesid ebapiisava uurimise tõttu vead. Selle kohta nähtub aga vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 65 ja 82–84 sisuliselt, et apellandil ei õnnestunud niisuguste vigade esinemist tõendada.
- 69 Sellest järeldub, et ilma tõendamiskoormist põhjendamatult ümber pöörata võis Üldkohus tagasi lükata apellandi erinevad argumendid 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse puudumise kohta, kuna apellant ei tõendanud, et komisjoni esitatud selgitused olid ekslikud. Samuti võis Üldkohus tõendamiskoormist ümber pöörata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118 tagasi lükata apellandi argumendid, mille kohaselt komisjon oleks pidanud e-kirja autentsuse tõendamiseks taotlema sõltumatut teaduslikku ekspertiisi.
- 70 Niivõrd, kuivõrd apellant väidab selles kontekstis, et on rikutud kaitseõigusi, piisab märkimisest, et tal oli nii haldusmenetluses kui ka Üldkohtu menetluses võimalik esitada oma argumendid 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse kohta.
- 71 Eespool toodut silmas pidades tuleb vaidlustatud kohtuotsuse punkte 143, 144 ja 150 käsitlevaid apellandi argumente niivõrd, kuivõrd need põhinevad ekslikul eeldusel, et Üldkohus pani talle kohustuse tõendada, et 3. novembri 2003. aasta e-kiri ei ole autentne, pidada edutuks.

72 Järelikult tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

3. Esimese väite kolmas osa

a) Poolte argumendid

73 Esimese väite kolmandas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta rikkus kaitseõigusi ja ilmselgelt rikkus õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85, et asjaolu, et komisjoni teadushinnanguid 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse kohta – mis kujutasid endast süüstavaid tõendeid – ei edastatud apellandile aegsasti, ei mõjutanud tulemust, milleni komisjon vaidlusaluses otsuses jõudis.

74 Apellant leiab, et asjaolu, et komisjon jättis talle need hinnangud edastamata, võttis temalt võimaluse esitada täiendavaid tõendeid tõsiste kahtluste kohta, mida ta oli väljendanud kõnealuse e-kirja autentsuse suhtes, tõendada selle kirja autentsuse puudumist või vastava sõltumatu ekspertiisi vajadust ning vastata komisjoni hinnangutele. Apellandi kaitseõiguste rikkumist, mille muutis raskemaks asjaolu, et talle pandi kohustus tõendada, et see e-kiri ei ole autentne, ei saa heastada teadushinnangute esitamiseiga Üldkohtu menetluses.

75 Komisjon vaidleb kõigile neile argumentidele vastu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

76 Käesolevas väiteosas leiab apellant, et Üldkohus lükkas ekslikult tagasi tema argumendid selle kohta, et kuna komisjon jättis talle haldusmenetluses edastamata omaenda teadushinnangud 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse kohta, eiras ta apellandi kaitseõigusi.

77 Sellega seoses märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 77 ja 80, et komisjon oleks pidanud need teadushinnangud kui süüstavad tõendid apellandile edastama. Ta asus kohtuotsuse punktides 81–85 siiski seisukohale, et apellant ei tõendanud, et tulemus, milleni komisjon vaidlusaluses otsuses jõudis, oleks olnud teistsugune, kui need hinnangud oleks talle edastatud, mistõttu lükkas ta tagasi apellandi argumendid kaitseõiguste rikkumise kohta.

78 Nii toimides järgis Üldkohus Euroopa Kohtu praktikat, mille kohaselt toob kaitseõiguste rikkumine vaidlustatud akti tühistamise kaasa üksnes siis, kui ilma selle rikkumiseta oleks menetluse tulemus olnud teistsugune, ning seda peab tõendama asjaomane ettevõtja (16. juuni 2016. aasta kohtuotsus SKW Stahl-Metallurgie ja SKW Stahl-Metallurgie Holding vs. komisjon, C-154/14 P, EU:C:2016:445, punkt 69 ja seal viidatud kohtupraktika).

79 Apellant ei esitanud aga ühtegi tõendit selle kohta, et Üldkohus oleks rikkunud õigusnorme või moonutanud faktilisi asjaolusid või tõendeid, kui ta tema menetluses esitatud argumentide ja tõendite põhjal leidis, et apellant ei tõendanud, et tulemus, milleni komisjon vaidlusaluses otsuses jõudis, oleks võinud olla teistsugune, kui nimetatud institutsioon oleks talle haldusmenetluses oma teadushinnangud edastanud.

80 Järelikult tuleb esimese väite kolmas osa tagasi lükata.

4. Esimese väite neljas osa

a) Poolte argumendid

- 81 Esimese väite neljas osa, mis puudutab süütuse presumptsiooni, kaitseõiguste ja põhjendamiskohustuse rikkumist, jaguneb kaheks peamiseks etteheiteks.
- 82 Esimese etteheitega vaidlustab apellant eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 126 sisalduvad Üldkohtu hinnangud, mis käsitlevad Samsungi usaldusväärust tunnistajana.
- 83 Esiteks leiab apellant, et argument, mille kohaselt Samsung on usaldusväärne tunnistaja põhjusel, et ta taotles leebemat kohtlemist, kehtib üksnes tõendite suhtes, mille on esitanud tunnistaja, kellele komisjon on juba nõustunud ajutiselt tagama leebema kohtlemise. Nii ei olnud see aga Samsungi puhul ajal, kui ta esitas vaidlusalused tõendid. Kuna Samsungil lasus oht, et pärast kokkuleppe ebaõnnestumist määratakse talle täielik trahv, ei olnud tal midagi kaotada valeütluste andmisega, seda enam, et Korea õiguse kohaselt puudus oht, et valeütluste andmise eest võidakse karistada kriminaalkorras.
- 84 Seega oleks Üldkohus pidanud Samsungi ja apellandi vaheliste vaidlustatud kahepoolsete kontaktide toimumise tõendamiseks tuginema muudele tõenditele. Niisuguseid tõendeid ei ole aga olemas. Sellega seoses kritiseerib apellant vaidlustatud kohtuotsuse punkte 145–151, mida tema hinnangul ei saa pidada pelgalt täiendavateks põhjendusteks. Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 148 ja 149, milles on märgitud, et Samsungi esitatud tõendeid kinnitasid ka teised rikkumises osalenud, räägivad vastu selle kohtuotsuse punktile 155. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 147 mainitud Philipsi e-kiri põhineb üksnes „teiselt isikult kuuldu avaldamisel“ ja apellandil ei ole Philipsiga olnud ühtegi kahepoolset kontakti. Vaidlusaluse otsuse viidatud osades ei ole täpsustatud, et NXP Semiconductors NV esitas tõendeid, mis kinnitavad Samsungi esitatud tõendeid. Vaidlusaluse otsuse põhjenduses 157 mainitud asjaolu, et Renesas esitas neid tõendeid kinnitavaid andmeid, on ebaloogiline ja sellele räägib vastu Üldkohtu teostatud osaline kontroll, mille käigus ei analüüsitud ega tuvastatud koosolekut, mis oleks Renesase ja apellandi vahel toimunud 2003. aastal ehk aastal, kui leidsid aset vaidlusalused kontaktid Samsungiga. Renesas ei saanud seega kinnitada vaidlustatud asjaolusid, mis on tuvastatud Samsungilt saadud lubamatute tõendite põhjal.
- 85 Kuna apellandi tunnistajal lasub erinevalt Samsungi omast oht, et vande all antud valeütluste eest võidakse kriminaalkorras karistada, oleks Üldkohus pidanud eelistama esimese ütlushi. Kohus oleks *in dubio pro reo* põhimõtte kohaselt pidanud kahtlusi tõlgendama apellandi kasuks.
- 86 Teiseks eirati seda põhimõtet ka põhjusel, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 123 ja 124 kohaldas Üldkohus Samsungile advokaadi ja tema kliendi vahelise privileegi reeglit apellandi kahjuks. Mis puudutab nimelt kõnealust ütlust, siis Samsungi töötaja, kes selle ütluse andis, kirjeldas kümme aastat pärast väidetava rikkumise toimumist Samsungi nõustajale üksnes ähmaseid mälestusi.
- 87 Teises etteheites väidab apellant, et Üldkohus leidis ekslikult, et asjaomane rikkumine hõlmas ka apellandi muid kui SIM-kiipe, põhjendas oma kohtuotsust ebapiisavalt ja rikkus *in dubio pro reo* põhimõtet.
- 88 Esiteks kasutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 255 Samsungi ettevõttesisese aruande ebaõiget tõlget ja moonutas seega tõendeid. Õige tõlke põhjal ei oleks Üldkohus saanud asuda seisukohale, et asjaomased tõendid kinnitavad järeldust, et Samsungi ja apellandi vahel 24. septembril 2003 toimunud vestlus puudutas muid kui SIM-kiipe.

- 89 Teiseks ei anna vaidlustatud kohtuotsuse punktis 256 esitatud kaalutlused alust järeldada, et muude kui SIM-kiipidega seotud tulu tuleb trahvisumma arvutamisel arvesse võtta kogu rikkumisperioodi osas, ja need kaalutlused on vastuolus selle kohtuotsuse punktis 160 väljendatud lähenemisviisiga. Muid kui SIM-kiipe on Samsungi ettevõttesiseses aruandes, mida kasutati 24. septembri 2003. aasta kontakti tõendamiseks, nimelt mainitud üksnes seoses 2004. aastaga äärmiselt üldises avalduses, mille eesmärgiks ega tagajärjeks ei saa pidada konkurentsi piiramist. See avaldus ei saa vähendada Samsungi ebakindlust, arvestades, et kuivõrd kiipkaardi kiibid on tehnoloogia pideva arengu tõttu lühikese elueaga, langevad hinnad selles sektoris lakkamatult. Kuna muude kui SIM-kiipidega seoses ei toimunud ühtegi teist kontakti, oleks nende toodetega seotud tulu trahvisumma arvutamisel võinud arvesse võtta vaid kõige enam 2004. aasta osas.
- 90 Kolmandaks eitab apellant, et SIM-kiipide ja muude kui SIM-kiipide vahel esineb vaidlustatud kohtuotsuse punktis 257 tuvastatud vastastikune suhe, kuna selle tuvastamisel on tehtud ilmne hindamisviga ja seetõttu on moonutatud tõendeid, mida komisjon kasutas vaidlusaluse otsuse põhjenduses 221. Selle otsuse põhjendustest 6 ja 221 nähtub nimelt, et kiipkaardi kiipide turu võib jagada kaheks segmendiks. Kui segmentideks jagunemine ei oleks absoluutne, ei oleks komisjon tuvastanud ka vastastikust suhet.
- 91 Neljandaks, isegi kui oletada, et niisugune vastastikune suhe on olemas, jättis Üldkohus selgitamata, kuidas väidetav teabevahetus SIM-kiipide kohta sai konkurentsi kahjustada muude kui SIM-kiipide puhul. Täpsemalt on vaidlustatud kohtuotsuse punkt 258 selles suhtes ebapiisavalt põhjendatud. Vaidlusaluse otsuse põhjenduses 217 viidatud Renesase ütlus, mille kohaselt puudutas rikkumine mõlemat liiki kiipe ja teave muude kui SIM-rakenduste kohta oli asjakohane ka SIM-rakenduste tarnijate jaoks, ei ole pealegi tõendatud ning apellant ja Philips vaidlesid sellele vastu. Seda vastuvaidlemist arvestades oleks kõnealust ütlust tulnud kinnitada muude tõenditega, selleks et seda oleks saanud arvesse võtta.
- 92 Komisjon vaidleb vastu kõigi nende argumentide põhjendatusele.

b) Euroopa Kohtu hinnang

1) Esimene etteheide

- 93 Esimese etteheitega vaidlustab apellant teatud hinnangud, mille Üldkohus andis Samsungi kui tunnistaja usaldusväärse kohta ja viimase esitatud tõenditele omistatud tõendusliku väärtuse kohta.
- 94 Esiteks tuleb sellega seoses kõigepealt tõdeda, et Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 93 õigesti, et asjaolu, et Samsungi töötaja jaoks, kes andis ütluse, mille tõendusliku väärtuse on apellant vaidlustanud, puudub oht, et teda karistatakse Koreas kriminaalkorras, kui ta annab vande all valeütlusi, ei võta sellelt ütluselt tõenduslikku väärtust, kuna Samsungil kui koostööteatise alusel taotluse esitanul oli valeütluste korral oht jääda koostööst saadavast kasust ilma.
- 95 Nimelt, teatise alusel taotluse esitanu poolne mis tahes katse komisjoni eksitada võib seada kahtluse alla tema koostöö siiruse ja täielikkuse ning seega võtta temalt võimaluse sellest teatisest täielikult kasu saada (vt analoogia alusel 19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Siemens jt vs. komisjon, C-239/11 P, C-489/11 P ja C-498/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:866, punkt 138).
- 96 Seejärel tuleb märkida, et kui apellant väidab, et teised asjaomases rikkumises osalenud oleksid pidanud Samsungi esitatud tõendeid kinnitama, mida nad aga ei teinud, ei vaidlusta apellant mitte vaidlustatud kohtuotsuse punkte 148 ja 149, vaid vaidlusaluse otsuse põhjendustes 156–161 sisalduvaid komisjoni hinnanguid, mille kohaselt teised asjaomases rikkumises osalenud kinnitasid Samsungi ütlusi. Ent nimetatud punktides märkis Üldkohus, ilma et apellant seda Euroopa Kohtus vaidlustaks, et neid hinnanguid tema menetluses ei vaidlustatud.

- 97 Järelikult on see väide vastuvõetamatu nähtuvalt väljakujunenud kohtupraktikast, mille kohaselt apellatsioonimenetluses piirdub Euroopa Kohtu kontroll esimeses kohtuastmes arutatud väidetele ja argumentidele antud õigusliku lahenduse hindamisega. Seetõttu ei või pool esimest korda Euroopa Kohtus esitada väiteid ega argumente, mida ta Üldkohtus ei esitanud (vt selle kohta 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus BSH vs. EUIPO, C-43/15 P, EU:C:2016:837, punkt 43, ja 13. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Telefónica vs. komisjon, C-487/16 P, ei avaldata, EU:C:2017:961, punkt 84).
- 98 Lisaks tuleb tagasi lükata argument ühelt poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 148 ja 149 ning teiselt poolt selle punktis 155 sisalduvate põhjenduste väidetava vastuolu kohta. Eitamata, et teised rikkumises osalenud kinnitasid Samsungi ütlusi nende kogumis, piirdus Üldkohus viimati nimetatud punktis nimelt apellandi argumendile vastamisega, märkides, et vaidlusaluse otsuse põhjendustes 152, 157 ja 158, mille apellant vaidlustas, ei tuvastanud komisjon, et teistelt osalenutelt saadud tõendid kinnitasid 3. novembri ja 17. novembri 2003. aasta kontakte.
- 99 Lõpuks põhineb argument, mis puudutab väidetavat tõendite moonutamist seeläbi, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 147 on mainitud NXP Semiconductorsit, vaidlusaluse otsuse ebaõigilisel tõlgendusel. Nimelt vastupidi sellele, mida väidab apellant, on NXP Semiconductorsit mainitud selle otsuse põhjendustes 158, 159 ja 161.
- 100 Mis puudutab teiseks vaidlustatud kohtuotsuse punkte 123 ja 124, siis tuleb ühelt poolt märkida, et niivõrd, kui võrd apellant esitab argumendi selle kohtuotsuse punktis 123 nimetatud ütluse ebaselguse kohta, soovib ta tegelikult, et selle ütluse tõenduslikule väärtusele antaks uus hinnang, mis aga Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt jääb väljapoole Euroopa Kohtu pädevust, välja arvatud juhul, kui seda tõendit on moonutatud (12. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Timab Industries ja CFPR vs. komisjon, C-411/15 P, EU:C:2017:11, punkt 153 ning seal viidatud kohtupraktika). Teiselt poolt piisab seoses vaidlustatud kohtuotsuse punkti 124 puudutava argumendiga tõdemisest, et selles punktis on esitatud täiendav põhjendus, nagu annab tunnistust seda sisse juhatav väljend „igal juhul“. Seetõttu on kõnealune argument edutu.
- 101 Järelikult tuleb esimene etteheide tagasi lükata.

2) Teine etteheide

- 102 Teises etteheites, mis on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 255–258 vastu, leiab apellant sisuliselt, et Üldkohus moonutas tõendeid, kui ta nõustus järeldusega, et apellant osales muud kui SIM-kiipe puudutavas rikkumises, ja sellega, et trahvisumma arvutamisel tuleb arvesse võtta tema tulu, mis oli seotud nende toodetega.
- 103 Moonutamisega on tegemist juhul, kui ilma uusi tõendeid uurimata ilmneb, et olemasolevatele tõenditele antud hinnang on ilmselgelt väär. Apellant peab täpselt osutama tõenditele, mida on moonutatud, ning tooma välja hindamisvead, mis tema arvates on tehtud (vt selle kohta 17. juuni 2010. aasta kohtuotsus Lafarge vs. komisjon, C-413/08 P, EU:C:2010:346, punktid 16 ja 17, ning 27. aprilli 2017. aasta kohtuotsus FSL jt vs. komisjon, C-469/15 P, EU:C:2017:308, punktid 47 ja 48).
- 104 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 255–258 lükkas Üldkohus tagasi talle esitatud viienda väite, mille kohaselt oli trahvisumma arvutamisel tehtud viga, kuna komisjon võttis arvesse muud kui SIM-kiipe.
- 105 Esiteks tuvastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 255, et apellant ja Samsung mainisid muude kui SIM-kiipide hindu ja turgu 24. septembri 2003. aasta kontakti raames. Selle kohtuotsuse punktis 256 asus ta seisukohale, et see fakt, mis ilmnes Samsungi töötaja ettevõttesisesest aruandest, oli piisav, et tuvastada, et konkurentsivastased arutelud ei puudutanud ainult SIM-kiipe, isegi kui puuduvad kirjalikud tõendid apellandi ja tema konkurentide vahelise muu suhtlemise kohta muude kui SIM-kiipide teemal.

- 106 Sellega seoses tuleb märkida, et kui oletada, et Üldkohus tugines ettevõttesisese aruande ebaõigele tõlkele, nähtub siiski kahest tõlkest, mille apellant esitas Euroopa Kohtule, et 24. septembri 2003. aasta kontakti raames käsitleti küll hindu sektorites, mis nagu pangandus või isiku tuvastamine kasutavad muid kui SIM-kiipe. Järelikult ei moonutanud Üldkohus tõendeid, kui ta tuvastas, et selle kontakti raames vahetati teavet muude kui SIM-kiipide hindade kohta.
- 107 Teiseks lisas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 257, et apellant ei esitanud oma menetlusdokumentides ühtegi argumenti, et vaidlustada vaidlusaluse otsuse punktis 221 sisalduv hinnang, mille kohaselt on SIM-kiibid ja muud kui SIM-kiibid omavahel seotud. Kuna Üldkohus asus seisukohale, et SIM-kiipide hindu puudutav konkurentsivastane tegevus mõjutab tingimata muude kui SIM-kiipide hindu, leidis ta selle kohtuotsuse punktis 258, et asjaolu, et SIM-kiibid ja muud kui SIM-kiibid ei kuulu samale tooteturule, ei mõjuta seda, et komisjon võis muid kui SIM-kiipe trahvisumma arvutamisel arvesse võtta.
- 108 Apellant aga ei ole Euroopa Kohtus seadnud kahtluse alla tõlgendust, mille Üldkohus andis tema esimeses astmes esitatud menetlusdokumentidele ja mille kohaselt ta ei vaidlustanud komisjoni järeldust, et SIM-kiibid ja muud kui SIM-kiibid on omavahel seotud. Kui apellanti Euroopa Kohtu istungil selle kohta küsitleti, ei toonud ta nendes menetlusdokumentides esile ühtegi elementi, mis näitaks, et ta eitab Üldkohtus sellist vastastikust seost. Seetõttu ei või apellant Euroopa Kohtus vaidlustada kõnealusele vastastikusele seosele antud hinnangut.
- 109 Neil asjaoludel, ja kuna apellant ei vaidlustanud Üldkohtus tulemuslikult kõiki kaalutlusi, mis esitati vaidlusaluses otsuses selleks, et põhjendada muude kui SIM-kiipide lugemine tema toimepandud rikkumisega hõlmatuks, ei saa apellant väita, et Üldkohus eiras oma täieliku pädevuse ulatust, kui ta nõustus sellega, et komisjon võttis arvesse muude kui SIM-kiipidega seoses apellandi saadud tulu kogu tema asjaomases rikkumises osalemise kestuse ulatuses.
- 110 Järelikult tuleb teine etteheide ja seega esimese väite neljas osa tagasi lükata.

5. Esimese väite viies osa

a) Poolte argumendid

- 111 Esimese väite viiendas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta moonutas tõendeid.
- 112 Esiteks moonutas Üldkohus tõendeid väidetavalt siis, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 160 märkis, et hinnad määrati üldjuhul kindlaks aastapõhiselt. Vaidlusaluse otsuse põhjendustest 38–41, 65 ja 297 nähtub nimelt, et hindade üle peeti läbirääkimisi aasta- või kvartalipõhiselt või isegi veel sagedasemal alusel. Kui Üldkohus oleks arvesse võtnud kvartalipõhist hindade üle läbirääkimist, oleks tal olnud vaja täiendavaid tõendeid, et asuda seisukohale, et apellant osales asjaomases rikkumises.
- 113 Teiseks moonutas Üldkohus tõendeid väidetavalt siis, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 191–196 nimetatud e-kirja käsitas Samsungilt pärineva e-kirjana. Asjaomastest tõenditest ja vaidlusaluse otsuse põhjendusest 116 nähtub nimelt, et tegemist on apellandi ettevõttesisese e-kirjaga. Sellise moonutamise tõttu rikuti kohustust viia läbi apellandi argumentide täielik kontroll.
- 114 Komisjon vaidleb nende argumentide põhjendatusele vastu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

- 115 Esiteks väidab apellant, et Üldkohus moonutas tõendeid, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 160 leidis, et hinnad määrati üldjuhul kindlaks aastapõhiselt.

- 116 Nagu aga vaidlustatud kohtuotsuse punktist 160 sõnaselgelt nähtub, ilma et apellant, keda sellega seoses Euroopa Kohtu istungil küsitleti, seda ümber lükkaks, ei vaielnud apellant Üldkohtus vastu, et hindade üle peeti läbirääkimisi üldjuhul aastapõhiselt. Seetõttu on nimetatud punkti 160 puudutav argument käesoleva kohtuotsuse punktis 97 viidatud kohtupraktika kohaselt vastuvõetamatu.
- 117 Teiseks heidab apellant Üldkohtule ette, et ta moonutas faktilisi asjaolusid, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 191–196 hindas ajavahemikus 1. juunist kuni 8. juunini 2004 Samsungiga toimunud kontakti.
- 118 Nende argumentide analüüsimisel tuleb lähtuda käesoleva kohtuotsuse punktides 100 ja 103 meenutatud kohtupraktikast.
- 119 Käesoleval juhul nõustub komisjon apellandiga, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 191 ja 193 pidas Üldkohus nendes punktides nimetatud e-kirja ekslikult Samsungi e-kirjaks, mis leiti Samsungi ruumidest, kuigi see oli apellandi e-kiri, mis leiti hoopis viimase ruumidest.
- 120 Euroopa Kohtus ei vaidlusta apellant siiski ei asjaomase e-kirja olemasolu ega sisu ega ka järeldusi, mis Üldkohus selle e-kirja põhjal tegi. Täpsemalt ei esita ta ühtegi argumenti, mis tõendaks, et Üldkohus moonutas tõendeid, kui ta leidis selle e-kirja põhjal, et apellant osales kontaktis Samsungiga ja vahetas selle raames teavet, mille Üldkohus, kellel on ainsana pädevus fakte hinnata, kvalifitseeris konkurentsivastaseks.
- 121 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et asjaomase e-kirja ekslik käsitlemine kujutab endast näpuviga, mis ei mõjutanud ajavahemikus 1. juunist kuni 8. juunini 2004 toimunud kontakti puudutavate apellandi argumentide sisulist hindamist lähtuvalt e-kirja sisust.
- 122 Kuivõrd apellant lisab, et asjaomase e-kirja eksliku käsitlemise tõttu eiras Üldkohus oma kohustust tema argumente täielikult kontrollida, tuleb märkida, et tema argumentid ei võimalda kindlaks teha õigusnormide rikkumisi, mille toimepanemist ta Üldkohtule ette heidab, mistõttu tuleb need sellega seoses vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.
- 123 Eespool toodud arvestades tuleb esimese väite viies osa tagasi lükata.

6. Järeldus esimese väite kohta

- 124 Arvestades kõiki eespool toodud kaalutlusi, tuleb esimene väide tagasi lükata, välja arvatud käesoleva kohtuotsuse punktis 191 ja sellele järgnevatel punktides analüüsitava esimese väite esimese osa suhtes, mis puudutab täieliku pädevuse rikkumist.

B. Teine väide, mille kohaselt on ETL artiklit 101 kohaldatud vääralt

- 125 Apellandi esitatud teine väide koosneb kolmest osast.

1. Teise väite esimene osa

a) Poolte argumentid

- 126 Teise väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta tegi vigu asjakohaste faktide õiguslikul kvalifitseerimisel ETL artikli 101 seisukohast. Ta vaidlustab selle, kuidas Üldkohus hindas Samsungiga 24. septembril ja 3. novembril 2003 toimunud kontakte.

- 127 Mis puudutab esimesena 24. septembri 2003. aasta kontakti, siis esiteks on apellant seisukohal, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 168 sisalduvad kaalutlused ei võimalda tuvastada, et alates 2003. aastast esineb konkurentsipiirang. Ta märgib vaidlusaluse otsuse põhjendustele 90 ja 297 viidates nimelt kõigepealt, et ainult kaks viidet 2003. aasta hindadele on võimalik tuletada kasutatud kaudsete tõendite kogumist. Tegemist on esiteks pelga tähelepanekuga turul kehtiva hinnataseme kohta, mis oli üldteada, ja teiseks hindade kohandamisega 2003. aasta neljanda kvartali osas seoses kliendiga Schlumberger Smart Cards and Terminals. Seejärel leiab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 168 mainitud teabevahetus hindade ja tulevaste mahtude kohta ei toeta järeldust, et väidetav rikkumine võis kahjustada konkurentsi alates 2003. aastast. Lõpuks ei sisalda vaidlustatud kohtuotsus mingit analüüsi mõju kohta, mida avaldas 2003. aasta hindu puudutav teabevahetus konkurentsile, ja Üldkohus ei kvalifitseerinud seda teabevahetust eesmärgil põhinevaks konkurentsipiiranguks.
- 128 Teiseks on apellant seisukohal, et ainus 24. septembri 2003. aasta kontaktiga seotud ütlus muude kui SIM-kiipide kohta – mis on pealegi üldine ja mis ei sisalda mingit viidet hindade tulevasele kindlaksmääramisele või tegevusele turul – ei ole piisav, et tuvastada nende toodete kohta tundliku teabe ebaseaduslikku vahetamist. Ei komisjon ega Üldkohus ei ole tõendanud, et selle teabe jagamine võib konkurentsi piirata. Järelikult, kuna Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 256 vastupidist, tegi ta vea või isegi moonutas tõendeid. Seetõttu võttis ta apellandile määratud trahvi suuruse arvutamisel ekslikult arvesse tulu, mis oli seotud nende toodetega.
- 129 Mis puudutab teisena 3. novembri 2003. aasta kontakti, siis väidab apellant ühelt poolt, et Üldkohus rikkus oma põhjendamiskohustust, kuna ta ei esitanud ühtegi põhjendust, mis võimaldaks selle kontakti kvalifitseerida ebaseaduslikuks teabevahetuseks, ja ta jättis vastamata argumentidele, mis selle kohta olid esitatud hagiavalduse punktides 83–86.
- 130 Teiselt poolt on 3. novembri 2003. aasta kontakti toimumise tuvastamisel kasutatud tõendite tõenduslikule väärtusele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 181–183 antud hinnangus rikutud põhjendamiskohustust ja süütuse presumptsiooni ning tehtud ilmne hindamisviga ja moonutatud tõendeid. Nimelt ei komisjon ega Üldkohus ei esitanud piisavaid selgitusi 3. novembri 2003. aasta e-kirja erinevate versioonide olemasolu ega selle kirja autentsuse kohta. Seoses selle kohtuotsuse punktis 183 esile toodud kaudsete tõendite kogumiga, mis pärineb ainult kahest allikast, täpsustab apellant, et Renesase 7. oktoobri 2003. aasta ettevõttesisene e-kiri põhineb teiselt isikult kuuldul ja kuna see on 3. novembri 2003. aasta kontaktist varasem, ei saa see ilmselgelt anda tunnistust kontakti toimumisest. Üldkohus jättis esitamata põhjendused, miks komisjon võis Samsungi 7. novembri 2003. aasta e-kirjast, milles oli mainitud üksnes ettepanekut korraldada 17. novembril 2003 koosolek, järeldada, et 3. novembri 2003. aasta kontakt leidis aset. Neil põhjustel eiras Üldkohus tõendamiskoormise eeskirju, moonutas tõendeid ja andis ilmselgelt ebaõigeid hinnanguid.
- 131 Komisjon leiab, et need argumentid on korraga nii vastuvõetamatud, kuna apellant püüab vaidlustada Üldkohtu faktilisi hinnanguid, kui ka põhjendamatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

- 132 Sissejuhatuseks tuleb komisjoni argumente arvesse võttes tõdeda, et käesoleva väiteosa põhjendamiseks esitatud argumentide valdava osaga ei püüa apellant Üldkohtu faktilisi hinnanguid vaidlustada, vaid väidab, et Üldkohus rikkus Samsungiga 24. septembril ja 3. novembril 2003 toimunud kontaktide hindamisel õigusnorme.
- 133 Mis puudutab esimesena 24. septembri 2003. aasta kontakti, siis vaidlustab apellant vaidlustatud kohtuotsuse punktid 168 ja 256 osas, milles Üldkohus leidis, et apellandi toime pandud rikkumine algas 2003. aastal ja puudutas muid kui SIM-kiipe.

- 134 Esiteks puudub vaidlus selle üle, et nagu Üldkohus eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 166, 168 ja 173–175 märkis, vahetasid apellant ja Samsung 24. septembri 2003. aasta kontakti raames tundlikku teavet muu hulgas oma tulevaste hindade kohta.
- 135 Just konkurentidevahelise teabevahetuse sellise eseme tõttu oligi Üldkohtul õigus kvalifitseerida see eesmärgil põhinevaks rikkumiseks, ilma et – nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 157–160 – apellandi poolt käesoleva väite teises osas esitatud argumendid tõendaksid, et sellise kvalifikatsiooni andmisel on rikutud õigusnormi.
- 136 Neil asjaoludel tuleb märkida, et isegi kui oletada, et konkurendid ei arutanud 2003. aasta hindu, ei rikkunud Üldkohus rikkumisperioodi alguse tuvastamisel õigusnorme, kui ta asus seisukohale, et apellant osales rikkumises alates 24. septembrist 2003.
- 137 Järelikult ühelt poolt on argumendid, millega apellant püüab tõendada, et 24. septembri 2003. aasta koosolekul 2003. aasta hindu ei arutatud, lisaks sellele, et nende eesmärk on tegelikult saavutada faktide uus läbivaatamine, mis jääb apellatsioonimenetluses väljapoole Euroopa Kohtu pädevust, ka asjakohatud.
- 138 Teiselt poolt ei olnud Üldkohus kohustatud analüüsima ega tõendama konkurentsivastaste tagajärgede esinemist 2003. aastal. Euroopa Kohtu praktika kohaselt ei ole nimelt vaja analüüsida kooskõlastatud tegevuse tagajärgi, kui on tuvastatud selle tegevuse konkurentsivastane eesmärk (4. juuni 2009. aasta kohtuotsus T-Mobile Netherlands jt, C-8/08, EU:C:2009:343, punkt 30).
- 139 Teiseks tuleb argumendi kohta, mis puudutab muude kui SIM-kiipidega seotud rikkumist ja mis on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punkti 256 vastu, täpsustada, et esimeses kohtuastmes apellandi esitatud menetlusdokumentidest nähtub, et Üldkohtus esitatud viienda väite raames eitas ta igasuguse muid kui SIM-kiipe puudutava arutelu toimumist, ilma et ta oleks kas või täiendava võimalusena väitnud, et neid tooteid käsitlevat arutelu, mis toimus 24. septembri 2003. aasta kontakti raames, ei saa kvalifitseerida oma eesmärgilt konkurentsivastaseks. Seetõttu ei olnud Üldkohus kohustatud seda küsimust põhjalikumalt analüüsima. Ülejäänud osas tuleb viidata käesoleva kohtuotsuse punktides 104–109 sisalduvatele kaalutustele.
- 140 Mis puudutab teisena 3. novembri 2003. aasta kontakti, siis vaidlustab apellant hinnangud, mis Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 181–183 ja 185 selle kontakti toimumise ja ebaseaduslikkuse kohta.
- 141 Esiteks asus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 181–183 ühelt poolt seisukohale, et apellant ei tõendanud, et objektiivsed põhjused, mille komisjon tõi esile selle põhjendamiseks, miks 3. novembri 2003. aasta e-kirjast on mitu versiooni, on väärad, ning teiselt poolt leidis, et on olemas kaudsete tõendite kogum, mis tuleneb samal päeval konkurentsivastase kontakti toimumist puudutavatest muudest tõenditest.
- 142 Sellega seoses on ühelt poolt käesoleva kohtuotsuse punktides 68 ja 69 juba märgitud, et apellant oli kohustatud Üldkohtus vaidlustama kaalutlused, mis komisjon esitas vaidlusaluses otsuses 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse kohta, ja et Üldkohus põhjendas, miks apellandil ei õnnestunud tõendada, et need kaalutlused on väärad.
- 143 Neil asjaoludel ei rikkunud Üldkohus õigusnorme ega eiranud oma põhjendamiskohustust, kui ta lükkas tagasi apellandi argumendid 3. novembri 2003. aasta e-kirja autentsuse kohta.
- 144 Mis puudutab teiselt poolt argumenti, millega apellant kritiseerib vaidlustatud kohtuotsuse punktides 181 ja 183 mainitud kaudsete tõendite kogumit, siis piisab, kui märkida, et tõendite hindamine jääb apellatsioonimenetluses väljapoole Euroopa Kohtu pädevust, välja arvatud juhul, kui

neid on moonutatud. Kuigi apellant väidab, et sellesse kogumisse kuuluvad kaudsed tõendid ei kinnita ebaseadusliku kontakti toimumist 3. novembril 2003, ei tõenda ta mingil viisil, et Üldkohus oleks neid tõendeid moonutanud.

- 145 Teiseks asus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 185 seoses sellega, et apellant leidis, et 3. novembri 2003. aasta kontakt ei olnud eesmärgil põhinev konkurentsipiirang, seisukohale, et komisjon ei olnud kohustatud tõendama, et iga ebaseaduslik arutelu kujutas endast niisugust piirangut, kuna ta tõendas, et asjaomane tegevus tervikuna kujutas endast eesmärgil põhinevat konkurentsipiirangut.
- 146 Nagu apellant väidab, tuvastas Üldkohus nii toimides, et asjaomane arutelu oli ebaseaduslik, ja jättis analüüsimata apellandi argumendid selle kohta, kas 3. novembri 2003. aasta kontakt oli eesmärgi poolest konkurentsivastane.
- 147 Arvestades käesoleva kohtuotsuse punktides 43–55 esitatud kaalutlusi, ei ole selline lähenemisviis käesoleva kohtuasja asjaoludel siiski rikkumise tuvastamise seaduslikkuse kontrolli nõuetega vastuolus. Apellant ei väida pealegi, et see võiks mõjutada trahvisumma rikkumisele vastavuse hindamist.
- 148 Järelikult tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

2. Teise väite teine osa

a) Poolte argumendid

- 149 Teise väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta tõlgendas eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu mõistet vaidlustatud kohtuotsuse punktides 172–176, 185 ja 189 ebaõigesti. Tema sõnul ei analüüsinud Üldkohus asjaomase tegevuse laadi piisavalt ja piirdus eelkõige selle kohtuotsuse punktides 176 ja 189 ebapiisava arutluskäigu ja vastuolulise lähenemisviisiga.
- 150 Apellant väidab, et eirates Euroopa Kohtu vastavat praktikat, jättis Üldkohus analüüsimata ja tõendamata, et asjaomane teabevahetus on kiipkaardi kiipide turul valitsevat konkurentsi piisaval määral kahjustav. Apellant leiab, et juhuslik teabevahetus turul kehtivate hindade või üldiste ja võimalike tulevaste hinnasuundumuste ning turul toimuvate muutuste kohta ei ole iseenesest sel määral kahjulik äärmiselt tiheda konkurentsiga turul nagu kõnealune kiipkaardi kiipide turg.
- 151 Apellant täpsustab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 174 sisalduv ebapiisavalt põhjendatud hinnang, mille kohaselt vaidlusalune tegevus oli „selline“, mis „võimaldab konkurentidel piirata“ konkurentsi, toob sisse kaks ebakindlat tingimust, mis erinevad Euroopa Kohtu nõutavast kahjulikkuse määra kriteeriumist.
- 152 Võttes lõpuks arvesse Üldkohtu poolt analüüsitud viie kontakti erinevaid tunnuseid, eksis Üldkohus, kui ta tuvastas üldise eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu, nagu ta näis seda tegevat vaidlustatud kohtuotsuse punktis 185.
- 153 Komisjon vaidleb kõigile neile argumentidele vastu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

- 154 Teise väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta eiras Euroopa Kohtu praktikat, mis käsitleb eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu mõistet.

- 155 Vastavalt Euroopa Kohtu praktikale seisneb oluline õiguslik kriteerium selle kindlakstegemiseks, kas kokkulepe või kooskõlastatud tegevus sisaldab „eesmärgil põhinevat“ konkurentsipiirangut ELTL artikli 101 lõike 1 tähenduses, selle tuvastamises, et niisugune kokkulepe või tegevus iseenesest on konkurentsi piisaval määral kahjustav, et saaks asuda seisukohale, et selle tagajärgede kontrollimine ei ole vajalik (vt selle kohta 27. aprilli 2017. aasta kohtuotsus FSL jt vs. komisjon, C-469/15 P, EU:C:2017:308, punkt 104 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 156 Selleks et hinnata, kas teatud liiki kooskõlastamine ettevõtjate vahel on piisaval määral kahjulik, et seda oleks võimalik pidada „eesmärgil põhinevaks“ konkurentsipiiranguks, tuleb lähtuda eelkõige selle sisust, sellega taotletavatest eesmärkidest ning selle majanduslikust ja õiguslikust kontekstist. Selle konteksti hindamisel tuleb arvesse võtta ka asjasse puutuvate kaupade või teenuste laadi ning asjaomase turu või asjaomaste turgude tegelikke toimimistingimusi ja struktuuri (vt selle kohta 5. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Solvay Solexis vs. komisjon, C-449/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:802, punkt 36, 19. märtsi 2015. aasta kohtuotsus Dole Food ja Dole Fresh Fruit Europe vs. komisjon, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 117 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 27. aprilli 2017. aasta kohtuotsus FSL jt vs. komisjon, C-469/15 P, EU:C:2017:308, punkt 105 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 157 Mis puudutab esiteks 24. septembri 2003. aasta kontakti, siis nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktides 164 ja 165 Üldkohtu tuvastatud faktidest, et apellant ja Samsung vahetasid teavet oma praeguste ja tulevaste võimsuste ja hindade ning oma tehnoloogilise arengu strateegia kohta. Üldkohus asus selle kohtuotsuse punktis 166 seisukohale, et niisugune hindu ja võimsusi puudutav teabevahetus võib iseäranis turul, kus pakkumine ja nõudlus on koondunud, otseselt mõjutada konkurentide äristrateegiat.
- 158 Vastuseks apellandi argumentidele, mille eesmärk oli vaidlustada eesmärgil põhineva konkurentsipiirangu kvalifikatsioon, mille komisjon sellele kontaktile andis, tuletas Üldkohus veel kord meelde eelkõige käesoleva kohtuotsuse punktis 155 viidatud kohtupraktikat ja leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 173 ja 174, et asjaomast turgu iseloomustavad majanduslikud tegurid, mida apellant ei eita, võisid anda tunnistust sellest, et asjaomased ettevõtjad said eelise tundliku teabe vahetamise tõttu oma konkurentide hindu, võimsust ja tehnoloogilist arengut puudutava strateegilise poliitika kohta, kuna see võis võimaldada neil aeglustada kõnealusele turule omast hinnalangust.
- 159 Vastupidi apellandi argumentidele järgis Üldkohus nii toimides käesoleva kohtuotsuse punktides 155 ja 156 viidatud kohtupraktikat. Üldkohus analüüsis nimelt konkurentidevahelise teabevahetuse sisu, sealhulgas vahetatud teabe laadi, hindas konkurentide taotletud eesmärke ja võttis arvesse selle turu konteksti, kus need arutelud aset leidsid.
- 160 Pealegi, vastupidi sellele, mida apellant mõista annab, ei saa see, kas konkurentide vahel asjaomasel turul tundliku teabe vahetamine kvalifitseeritakse eesmärgil põhinevaks konkurentsipiiranguks, sõltuda teabevahetuse sagedusest. Niisugune kriteerium ei ilmne nimelt kuidagi käesoleva kohtuotsuse punktides 155 ja 156 viidatud kohtupraktikast.
- 161 Teiseks lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 176 tagasi apellandi argumendi, mille kohaselt komisjon ei tõendanud, et 24. septembri 2003. aasta kontakti raames toimunud arutelu tootmisvõimsuse kohta võis konkurentsi piirata. Üldkohus oli seisukohal, et kuna komisjon tõi esile põhjused, miks ta leidis, et kõnealune teabevahetus võis turu tunnuseid arvestades konkurentsi piirata, ei olnud ta kohustatud tõendama, et esinesid konkurentsivastased tagajärjed.
- 162 Sellest järeldub, et Üldkohus asus sisuliselt seisukohale, et oma argumendiga heitis apellant komisjonile ette, et ta ei tõendanud konkurentsivastaste tagajärgede esinemist. Esiteks aga ei väida apellant oma apellatsioonkaebuses, et Üldkohus mõistis tema argumendi ulatust valesti. Teiseks on hinnang, mille Üldkohus sellele andis, kooskõlas käesoleva kohtuotsuse punktis 138 viidatud Euroopa Kohtu praktikaga.

- 163 Kolmandaks tuleb märkida, et apellandi argument vaidlustatud kohtuotsuse punkti 185 kohta tuleb tagasi lükata käesoleva kohtuotsuse punktides 145–147 nimetatud põhjustel.
- 164 Neljandaks ei saa vaidlustatud kohtuotsuse punktis 189 sisalduvat põhjendust, mille kohaselt „[k]onkurentide vahel konfidentsiaalse teabe vahetamine [kavatsuse kohta tõsta hindu terves konkreetnes tootekategoorias] tõi tingimata kaasa konkurentsi moonutamise“, pidada õigusnormi rikkumist sisaldavaks, arvestades kiipkaardi kiipide turu majanduslikku konteksti, nagu seda on kirjeldatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 173.
- 165 Järelikult tuleb teise väite teine osa tagasi lükata.

3. Teise väite kolmas osa

a) Poolte argumendid

- 166 Teise väite kolmandas osas vaidlustab apellant vaidlustatud kohtuotsuse punktides 215–224, 226 ja 227 sisalduvad põhjendused, mis käsitlevad tema osalemist ühes ja vältavas rikkumises.
- 167 Esiteks viitab ta vastuolule vaidlustatud kohtuotsuse punktides 215, 226 ja 227 sisalduvate põhjenduste vahel, kuivõrd Üldkohus pidas teda vastutavaks kogu asjaomase rikkumise eest, märkides samas ka, et apellant ei osalenud ühes ja vältavas rikkumises tervikuna.
- 168 Teiseks tuletab ta meelde, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt nõuab ettevõtja ühes ja vältavas rikkumises osalemine, et oleks korraga täidetud kolm tingimust, nimelt esiteks ühist eesmärki taotleva tervikplaani olemasolu, teiseks selle ettevõtja tahtlik panustamine kõnealusesse plaani ja kolmandaks asjaolu, et on tõendatud või eeldatakse, et ta on teadlik teiste osalejate ebaseaduslikust tegevusest. Käesoleval juhul ei esitanud Üldkohus ega komisjon põhjendusi, mis oleksid võimaldanud järeldada, et apellant tahtlikult panustas sama ühtse eesmärgi saavutamisse nagu Renesas, Samsung ja Philips. Nagu nähtub vaidlusaluse otsuse põhjendusest 312 ja vaidlustatud kohtuotsuse punktist 231, ei tuvastanud komisjon ega Üldkohus ka, et apellant oli Renesase, Samsungi ja Philipsi tegevusest teadlik.
- 169 Seega leiab apellant, et nii komisjon kui ka Üldkohus eirasid kriteeriumi, mis puudutab isiklikku tahet osaleda ühisplaanis. Seevastu 15. juuli 2015. aasta kohtuotsuses voestalpine ja voestalpine Wire Rod Austria vs. komisjon (T-418/10, EU:T:2015:516, punkt 302) analüüsis Üldkohus seda kriteeriumi üksikasjalikult.
- 170 Komisjon vaidleb selle väiteosa põhjendatusele vastu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

- 171 Teise väite kolmandas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta rikkus apellandi ühes ja vältavas rikkumises osalemise analüüsimisel õigusnorme.
- 172 Euroopa Kohtu praktikast nähtub, et ettevõtja, kes osales ühes mitmeosalises rikkumises oma tegevusega, mis vastab ELTL artikli 101 lõike 1 tähenduses konkurentsivastase eesmärgiga kokkuleppe või kooskõlastatud tegevuse mõistele ning mille eesmärk oli aidata kaasa rikkumise toimepanemisele tervikuna, võib olla ühtlasi vastutav sama rikkumise raames teiste ettevõtjate poolt toime pandud tegude eest kogu selle aja vältel, mil ta selles rikkumises osales. See on nii juhul, kui on tõendatud, et kõnealune ettevõtja soovis oma tegevusega panustada kõigi osavõtjate ühistesse eesmärkidesse ja ta oli teadlik teiste ettevõtjate poolt samade eesmärkide saavutamiseks kavandatavast või ellu viidud ebaseaduslikust tegevusest või ta võis seda mõistlikult ette näha ja oli valmis seda riski kandma

(6. detsembri 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 42, ning 24. juuni 2015. aasta kohtuotsus Fresh Del Monte Produce *vs.* komisjon ja komisjon *vs.* Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P ja C-294/13 P, EU:C:2015:416, punkt 157).

- 173 Seevastu juhul, kui ettevõtja on otseselt osalenud ühes või mitmes konkurentsivastases tegevuses, mis moodustab ühe ja vältava rikkumise, kuid ei ole tõendatud, et ta soovis oma tegevusega panustada teiste keelatud kokkuleppes osalejate kõikidesse ühistesse eesmärkidesse ja et ta oli teadlik kogu muust osalejate poolt samade eesmärkide saavutamiseks kavandatavast või ellu viidud ebaseaduslikust tegevusest või ta võis seda mõistlikult ette näha ja oli valmis seda riski kandma, on komisjonil õigus võtta see ettevõtja vastutusele üksnes selle tegevuse eest, milles ta otseselt osales, ja üksnes niisuguse tegevuse eest, mida teised osalejad kavandasid või viisid ellu samade eesmärkide saavutamiseks, mida ta järgis ja mille osas on tõendatud, et ta oli neist teadlik või võis neid mõistlikult ette näha ja oli valmis seda riski kandma (6. detsembri 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 44, ning 24. juuni 2015. aasta kohtuotsus Fresh Del Monte Produce *vs.* komisjon ja komisjon *vs.* Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P ja C-294/13 P, EU:C:2015:416, punkt 159).
- 174 Käesolevas asjas märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 226 kooskõlas selle kohtupraktikaga, et ühe rikkumise toimepanemise tuvastamine on eraldiseisev küsimusest, kas ettevõtjat saab selle rikkumise eest tervikuna vastutavaks pidada.
- 175 Viimati nimetatu kohta ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktides 229 ja 231 Üldkohtu tehtud järeldustest üheselt, et hoolimata teatud ebaselgusest vaidlusaluses otsuses, mille peamised kaalutlused tõi Üldkohus esile oma otsuse punktides 215, 227 ja 228, pidas komisjon vaidlusaluses otsuses apellanti asjaomases rikkumises osalemise eest vastutavaks ainuüksi tema kahepoolsete kontaktide tõttu Samsungi ja Renesasega ning et ta ei omistanud talle vastutust selle rikkumise kui terviku eest.
- 176 Seega ei ole vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused seoses apellandi asjaomases rikkumises osalemise ulatusega vastuolulised.
- 177 Võttes lisaks arvesse, et apellanti ei peetud vastutavaks mitte asjaomase rikkumise kui terviku eest, vaid üksnes ulatuses, milles ta otseselt osales rikkumise ilmingutes, ei olnud käesoleval juhul vaja tõendada, et ta oli rikkumise teiste osaliste salajasest tegevusest teadlik.
- 178 Seetõttu tuleb teise väite kolmas osa ja järelikult ka teine väide tervikuna tagasi lükata.

C. Kolmas väide, mis käsitleb apellandile määratud trahvi, ning esimese väite esimene osa, mis puudutab täieliku pädevuse rikkumist

1. Poolte argumendid

- 179 Apellandi esitatud kolmas väide koosneb kahest osast.
- 180 Kolmanda väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta tegi trahvisumma kindlaksmääramisel ilmse hindamisvea seetõttu, et ta kontrollis kahepoolseid kontakte, millele apellant vastu vaidles, ebatäielikult ja valikuliselt, nagu esimese väite esimeses osas esile toodi. Oma täielikku pädevust teostades oleks Üldkohus pidanud arvesse võtma episoodide arvu ja iga ettevõtja isiklikku rikkumises osalemist. Kuna ta seda ei teinud, eiras Üldkohus Euroopa Kohtu praktikat. Samuti ei põhjendanud Üldkohus piisavalt oma hinnangut, mille kohaselt komisjon vähendas trahvisummat sobival määral, kuigi Üldkohus analüüsis vähem kui poolt kontaktidest, mille komisjon tuvastas, ja apellant vaidlustas talle nende kontaktide tõttu määratud trahvi suuruse proportsionaalsuse.

- 181 Kolmanda väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta eiras proportsionaalsuse põhimõtet.
- 182 Esiteks väidab ta, et Üldkohus ei võtnud piisavalt arvesse, et ta osales rikkumises piiratud ulatuses.
- 183 Ühelt poolt väidab apellant, et vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 239, esitas ta oma hagiavalduse punktis 172 ja Üldkohtule esitatud repliigi punktis 115 argumendid, mille eesmärk oli vaidlustada trahvi vähendamine 20% võrra komisjoni poolt.
- 184 Teiselt poolt leiab apellant, et Euroopa Kohtu praktikast eirates jättis Üldkohus trahvisumma kindlaksmääramisel arvesse võtmata tema rikkumises väga piiratud isikliku osalemise suhtelise raskuse. Trahvisumma ei kajasta apellandi tegelikku osalemist rikkumises, kuna Üldkohus kontrollis üksnes piiratud arvu kontakte, apellant ei olnud teadlik teiste rikkumises osalenute vahel toimunud kahepoolsetest kontaktidest ja ainult üks kontakt, milles apellant osales, puudutas muid kui SIM-kiipe. Ta täpsustab, et tema tulu, mis on seotud viimati nimetatud toodetega, moodustas enam kui 50% tema kogukäibest ja et muude kui SIM-kiipidega seotud rikkumine sai puudutada üksnes 2004. aastat. Vastupidi sellele, mida nõuab Euroopa Kohtu praktika, ei võtnud Üldkohus seega piisavalt arvesse käibe osa, mille moodustasid rikkumise esemeks olnud tooted.
- 185 Teiseks vaidlustab apellant vaidlustatud kohtuotsuse punktid 269 ja 270, väites, et talle ebaproportsionaalse suurusega trahvi määrates rikkusid komisjon ja Üldkohus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 49 ja Üldkohus eiras oma täielikku pädevust. Apellandi sõnul jättis Üldkohus arvesse võtmata tema piiratud osalemist asjaomases rikkumises. Täpsemalt lähtuti trahvisumma kindlaksmääramisel käibe ebaõigest ja selle kohtuotsuse punktis 269 viidatud kohtupraktikaga vastuolus olevast arvutusest. Seega võeti ekslikult arvesse kogu väidetava rikkumise kestuse ajal apellandi saadud kogu tulu, mis oli seotud muude kui SIM-kiipidega. Apellandi sõnul võis muude kui SIM-kiipidega seotud rikkumine puudutada kõige enam (*quod non*) üksnes 2004. aastat.
- 186 Komisjon leiab, et need argumendid tuleb tagasi lükata.
- 187 Esimese väiteosa kohta märgib komisjon, et nende kontaktide arv, milles apellant osales, ei muuda kuidagi tema rikkumises osalemise raskust, kuna konkurentsivastaste kontaktide majanduslike tagajärgede mõju avaldus pärast kontaktide toimumise kuupäeva.
- 188 Teise väiteosa kohta leiab komisjon, et argument, mille kohaselt apellandi rikkumises osalemise raskuse analüüsimisel oleks Üldkohus pidanud arvesse võtma asjaolu, et neist kontaktidest ainult osa puudutas muid kui SIM-kiipe, on Euroopa Kohtu kodukorra artikli 170 kohaselt vastuvõetamatu, kuna see on esimest korda esitatud alles Euroopa Kohtus. Igal juhul leidis Üldkohus õigesti, et asjaomane rikkumine puudutas ka neid kiipe.
- 189 Esiteks märgib komisjon, et kuna ta võib ettevõtja rikkumises osalemise suhtelist raskust arvesse võtta kas siis, kui ta määrab kindlaks ettevõtjale määratava trahvi põhisumma, või kergendavate või raskendavate asjaolude arvestamisel, kinnitas Üldkohus õigesti 16% suurust raskusemäära, mida kohaldati kõikide keelatud kokkuleppe osaliste suhtes. Apellant ei tõendanud, et tema trahvisumma 20% võrra vähendamise tulemusel talle määratud trahv on niivõrd suur, et see on ebaproportsionaalne.
- 190 Teiseks leiab komisjon proportsionaalsuse põhimõtte väidetava rikkumise kohta, et apellandile suurema trahvi määramine võrreldes trahvidega, mis vaidlusaluse otsusega määrati teistele rikkumises osalenutele, tuleneb asjaolust, et apellandi kiipkaardi kiipide müügi väärtus on neljast rikkumises osalenust kõige suurem. Sellega seoses täpsustab komisjon, et käive on objektiivne element, mis annab tõese pildi salajase tegevuse kahjulikkusest konkurentsi tavapärasele toimimisele. Ükski teine apellandi viidatud tegur ei saa muuta hinnangut, mille Üldkohus rikkumise raskusele andis.

2. Euroopa Kohtu hinnang

- 191 Kuna kolmanda väite kaks osa kattuvad osaliselt, tuleb neid analüüsida koos. Pealegi tuleb kooskõlas käesoleva kohtuotsuse punktis 56 märgituga analüüsida ka esimese väite esimese osa põhjendamiseks esitatud argumente, mis käsitlevad täieliku pädevuse teostamist Üldkohtu poolt.
- 192 Esiteks väärrib märkimist, et Üldkohtul on ainsana pädevus kontrollida, kuidas komisjon on igal üksikjuhtumil ebaseadusliku tegevuse raskust hinnanud. Apellatsioonimenetluses on Euroopa Kohtu kontrolli eesmärk esiteks analüüsida, kas Üldkohus võttis õiguslikult korrektselt arvesse kõiki olulisi tegureid teatud tegevuse raskuse hindamisel ELTL artikli 101 ja määruse nr 1/2003 artikli 23 seisukohast, ning teiseks kontrollida, kas Üldkohus vastas õiguslikult piisavalt kõigile argumentidele, millega põhjendati trahvi tühistamise või vähendamise nõuet (26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus *Laufen Austria vs. komisjon*, C-637/13 P, EU:C:2017:51, punkt 58).
- 193 Teiseks nähtub Euroopa Kohtu praktikast, et täielik pädevus, mis on ELTL artikli 261 kohaselt määruse nr 1/2003 artikliga 31 liidu kohtule antud, annab kohtule õiguse lisaks pelgale karistuse seaduslikkuse kontrollile asendada komisjoni hinnang enda omaga ja seega määratud trahv või karistusmaks tühistada, seda vähendada või suurendada (8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *Chalkor vs. komisjon*, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus *Villero & Boch Austria vs. komisjon*, C-626/13 P, EU:C:2017:54, punkt 81).
- 194 Täieliku pädevuse teostamine ei ole küll samaväärne omal algatusel kontrollimisega ja menetlus on võistlev. Üldjuhul on hageja ülesanne esitada väited vaidlusaluse otsuse kohta ja nende väidete põhjendamiseks ka tõendid (18. detsembri 2014. aasta kohtuotsus *komisjon vs. Parker Hannifin Manufacturing ja Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus *Villero & Boch Austria vs. komisjon*, C-626/13 P, EU:C:2017:54, punkt 83).
- 195 Sellegipoolest, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 74 märkis, peab liidu kohus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 47 tähenduses täiealusetliku kohtuliku kontrolli nõuete täitmiseks seoses trahviga ELTL artiklites 261 ja 263 ette nähtud pädevuse teostamisel analüüsima iga õiguslikku või faktilist argumenti, millega soovitakse tõendada, et trahvisumma ei vasta rikkumise raskusele ja kestusele (18. detsembri 2014. aasta kohtuotsus *komisjon vs. Parker Hannifin Manufacturing ja Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, punkt 75 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus *Villero & Boch Austria vs. komisjon*, C-626/13 P, EU:C:2017:54, punkt 82).
- 196 Kolmandaks tuleb rikkumise raskust hinnata individuaalselt (11. juuli 2013. aasta kohtuotsus *Team Relocations jt vs. komisjon*, C-444/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:464, punkt 102). Trahvisumma kindlaksmääramisel tuleb arvesse võtta rikkumiste kestust ja kõiki tegureid, mis võivad mõjutada rikkumise raskusele antavat hinnangut, nagu iga ettevõtja käitumine, nende roll kooskõlastatud tegevuse juurutamisel, kasu, mis nad võisid tegevusest saada, ettevõtjate suurus ja asjaomaste kaupade väärtus ning oht, mida sellist liiki rikkumised Euroopa Liidule kujutavad (8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *Chalkor vs. komisjon*, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 197 Nende tegurite hulka kuuluvad ka konkurentsivastaste tegude arv ja intensiivsus (vt selle kohta 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus *Chalkor vs. komisjon*, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 198 Sellegipoollest on Euroopa Kohus märkinud, et rikkumise raskuse hindamisel kohustuslikult arvessevõetavatest kriteeriumidest ei ole kehtestatud siduvat ega ammendavat loetelu (3. septembri 2009. aasta kohtuotsus *Prym ja Prym Consumer vs. komisjon*, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punkt 54, ning 13. juuni 2013. aasta kohtuotsus *Versalis vs. komisjon*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, punkt 82 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 199 Lisaks nähtub Euroopa Kohtu praktikast, et komisjon võib ettevõtja rikkumises osalemise suhtelist raskust ja juhtumi erilisi asjaolusid arvesse võtta kas määruse nr 1/2003 artikli 23 tähenduses rikkumise raskuse hindamisel või põhisumma kohandamisel kergendavate ja raskendavate asjaolude põhjal. Komisjonile sellise valikuvõimaluse andmine on kooskõlas käesoleva kohtuotsuse punktis 196 viidatud kohtupraktikaga, kuna see nõuab igal juhul, et trahvisumma kindlaksmääramisel võetaks arvesse asjaomase ettevõtja isiklikku käitumist (vt selle kohta 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus *Team Relocations jt vs. komisjon*, C-444/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:464, punktid 104 ja 105).
- 200 Käesoleval juhul nähtub kõigepealt vaidlusalusest otsusest ning vaidlustatud kohtuotsuse punktides 215, 229 ja 231 Üldkohtu tehtud järeldustest üheselt, et kuigi komisjon tuvastas selles otsuses ühe ja vältava rikkumise toimepanemise, pidas see institutsioon apellanti rikkumise eest vastutavaks ainult nende ebaseaduslike kontaktide ulatuses, mis tal olid Samsungi ja Renesasega ajavahemikus 24. septembrist 2003 kuni 31. märtsini 2005. Seega peeti apellanti asjaomase rikkumise eest vastutavaks ainult nende 11 kontakti alusel, mis tema puhul vaidlusaluses otsuses tuvastati ja millele ta Üldkohtus vastu vaidles.
- 201 Komisjon võttis trahvisumma arvutamisel arvesse apellandi piiratud osalemist asjaomasel rikkumises ja vähendas seega tema trahvi 20% kergendavate asjaolude tõttu, kohaldades samas kõikidele asjaomasel rikkumises osalenutele ühesuurt raskuskoeffitsienti 16%.
- 202 Seejärel ilmneb hagiavaldusest üheselt, et apellant mitte ainult ei nõudnud vaidlusaluse otsuse tühistamist teda puudutavas osas, vaid teise võimalusena ka talle määratud trahvi suuruse vähendamist. Sellega seoses tuleb samuti täpsustada, et Euroopa Kohtu istungil loobus komisjon oma argumentidest, mille kohaselt apellant ei palunud Üldkohtul oma täielikku pädevust teostada.
- 203 Üldkohtus esitatud väidetega vaidlustas apellant muu hulgas hinnangud, mis komisjon andis igähele 11 kahepoolsest kontaktist, mida tema puhul arvesse võeti, ja kritiseeris talle määratud trahvi suuruse arvutamist nii 16% suuruse raskuskoeffitsiendi kui ka kergendavate asjaolude tõttu trahvi 20% võrra vähendamise määra osas.
- 204 Sellest järeldub, et hagiavalduses esitatud argumentidega palus apellant Üldkohtul analüüsida, kas ta tegelikult osales asjaomasel rikkumises, ning kui jah, siis milline oli tema osalemise täpne ulatus. Need argumentid võisid aga olla asjakohased, et käesoleva kohtuotsuse punktis 195 viidatud kohtupraktika kohaselt hinnata, kas apellandi tegevust arvestades vastab talle määratud trahvi suurus rikkumisele, mille ta toime pani.
- 205 Nimelt, kuigi apellandi toime pandud rikkumise raskuse hindamisel ja trahvisumma kindlaksmääramisel ei pea Üldkohus tuginema hageja puhul tuvastatud kahepoolsete kontaktide täpsele arvule, võib see element siiski olla üks asjakohastest teguritest teiste hulgas (vt analoogia alusel 25. jaanuari 2007. aasta kohtuotsus *Dalmine vs. komisjon*, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punkt 132, ja 14. oktoobri 2010. aasta kohtuotsus *Deutsche Telekom vs. komisjon*, C-280/08 P, EU:C:2010:603, punkt 277).
- 206 Neil asjaoludel ei saanud Üldkohus oma täieliku pädevuse ulatust eiramata jätta vastamata apellandi argumentidele, mille kohaselt komisjon rikkus proportsionaalsuse põhimõtet, kui ta määratud trahvi suuruse kehtestamisel ei võtnud arvesse, et apellant osales ainult piiratud arvus kontaktides. See

järeldus kehtib seda enam, et käesoleval juhul piirdus Üldkohus sellega, et kinnitas viit vaidlusaluses otsuses tuvastatud 11 kontaktist, jättes samas vastamata küsimusele, kas komisjon oli tõendanud ka selles otsuses nimetatud ülejäänud kuue kontakti toimumist.

- 207 Kuna aga vaidlustatud kohtuotsuses ei kontrollinud Üldkohus määratud trahvi suuruse proportsionaalsust nende kontaktide arvuga, millest ta apellandi puhul lähtus, ega põhjendanud, miks ta sellist kontrolli läbi ei viinud, rikkus ta õigusnormi.
- 208 Komisjoni argumendid seda järeldust ei ümber ei lükka.
- 209 Esiteks tõepoolest, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 269 märkis, on see osa kogukäibest, mis saadi rikkumise esemeks olevate kaupade müügist, parim rikkumise majanduslikku tähtsust kajastav näitaja (23. aprilli 2015. aasta kohtuotsus LG Display ja LG Display Taiwan vs. komisjon, C-227/14 P, EU:C:2015:258, punkt 55), mistõttu asjaolu, et apellandi käive on oluliselt suurem, kui teistel karistatud ettevõtjatel, võib õigustada seda, et talle määrati käesoleval juhul kõige suurem trahv.
- 210 Teiseks nähtub Euroopa Kohtu praktikast, et arvestades 2006. aasta suuniste punkti 23, võib 16% suurune raskuskoefitsient olla põhjendatud ainuüksi asjaomase rikkumise laadi tõttu, sest nagu Üldkohus märkis, on selline rikkumine üks tõsisemaid konkurentsipiiranguid suuniste punkti 23 tähenduses ning selline määr on suunistes selliste rikkumiste eest ette nähtud karistuste astmestikul üks madalamaid (vt selle kohta 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Aloys F. Dornbracht vs. komisjon, C-604/13 P, EU:C:2017:45, punkt 75).
- 211 Käesoleva kohtuotsuse punktides 209 ja 210 esile toodud asjaolud ning viidatud kohtupraktika ei saa siiski iseenesest põhjendada seda, et käesoleva kohtuasja asjaoludel loobub Üldkohus analüüsima, kas trahvisumma vastab nende kontaktide arvule, mida ta apellandi puhul arvesse võttis. Niisugune analüüs oli nimelt vajalik, et hinnata, kas kontaktide piiratud arv annab alust apellandile määratud trahvi suuruse vähendamiseks suuremas ulatuses kui need 20%, mille võrra tema trahvi vähendati lähtuvalt kergendavatest asjaoludest.
- 212 Euroopa Kohus on juba leidnud, et iga kergendava asjaolu eest, mida apellant väidab esinevat, ei ole vaja automaatselt trahvi täiendavalt vähendada, isegi kui oletada, et selline asjaolu on tõendatud, eeldusel et kõiki asjakohaseid asjaolusid arvessevõtva koondanalüüsi tulemusel tuvastatakse, et komisjoni määratud trahvi suurus on proportsionaalne (vt selle kohta 5. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Caffaro vs. komisjon, C-447/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:797, punktid 103 ja 104).
- 213 Käesoleval juhul aga niisugune kõiki asjakohaseid asjaolusid arvesse võttev koondanalüüs vaidlustatud kohtuotsuses just puudubki, kuna Üldkohus ei analüüsinud trahvi proportsionaalsust nende kontaktide arvuga, mida apellandi puhul arvesse võeti.
- 214 Teiseks tuleb apellandi argumendid, mis puudutavad tema muude kui SIM-kiipidega seotud tulu arvessevõtmist, käesoleva kohtuotsuse punktides 104–109 ja 139 esitatud põhjendustel tagasi lükata.
- 215 Järelikult tuleb esimese väite esimese osaga ja kolmanda väitega nõustuda niivõrd, kui võrd apellant heidab Üldkohtule ette, et ta ei võtnud trahvisumma hindamisel arvesse nende kontaktide arvu, millest tema puhul lähtuti, ning lükata need ülejäänud osas tagasi.

VI. Vaidlustatud kohtuotsuse osaline tühistamine

- 216 Eespool toodust järeldub, et vaidlustatud kohtuotsuses on rikutud õigusnorme seoses Üldkohtu täieliku pädevuse teostamisega.

217 Neil asjaoludel tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada osas, milles Üldkohus jättis rahuldamata apellandi teise võimalusena esitatud nõude vähendada komisjoni poolt talle määratud trahvi suurust, ning jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.

VII. Vaidlus esimeses kohtuastmes

218 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Kohus teha Üldkohtu otsuse tühistamise korral asja suhtes ise lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab.

219 Käesoleval juhul ei ole see nii.

220 Vaidlust ei ole nimelt selle üle, et apellandi selle nõude analüüsimisel, mille eesmärk on talle vaidlusaluse otsusega määratud trahvi tühistamine, võib olla vaja anda faktilisi hinnanguid, mis puudutavad peamiselt kahepoolseid kontakte, millele ta vaidles vastu Üldkohtule esitatud kolmanda väite kolmandas osas ning mida Üldkohus ei hinnanud ja mida Euroopa Kohtus täielikult ei arutatud.

221 Seetõttu tuleb kohtuasi saata Üldkohtule tagasi, et ta hindaks määratud trahvi suuruse proportsionaalsust nende kontaktide arvuga, mida apellandi puhul arvesse võeti, vajaduse korral analüüsides, kas komisjon tõendas neid kuut kontakti, mille suhtes Üldkohus ei ole veel seisukohta võtnud.

VIII. Kohtukulud

222 Kuna kohtuasi suunatakse tagasi Üldkohtusse, tehakse kohtukulude suhtes otsus hiljem.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

- 1. Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 15. detsembri 2016. aasta otsus kohtuasjas Infineon Technologies vs. komisjon (T-758/14, ei avaldata, EU:T:2016:737) osas, milles Üldkohus jättis rahuldamata Infineon Technologies AG teise võimalusena esitatud nõude vähendada Euroopa Komisjoni poolt talle määratud trahvi suurust.**
- 2. Jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.**
- 3. Saata asi Üldkohtule tagasi Infineon Technologies AG trahvi suuruse vähendamise nõude üle otsustamiseks lähtuvalt kuuendast väitest.**
- 4. Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.**

Allkirjad